

NIEUWE AVONTUREN

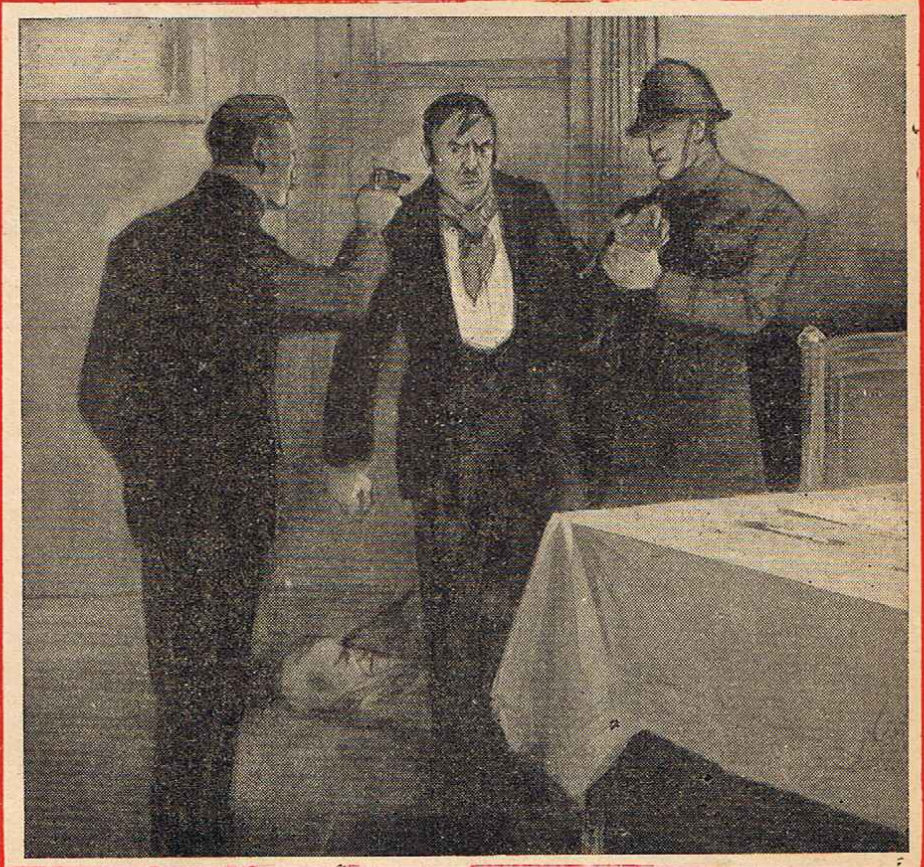
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

GEWICHTIGE DOCUMENTEN

N° 2385

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Geheimzinnige huis

HOOFDSTUK I

DE GEHEIMZINNIGE VREEMDELING

Het hotel Cecil, aan het Thames Embankement te Londen, een der grootste en rijkste hotels ter wereld, vertoont gewoonlijk ook in het zo genaamde stille seizoen een levendig beeld; vele reizigers uit Engeland en van het vasteland nemen daar hun intrek.

De prijzen zijn er zeer hoog en het is niet mogelijk er een kamer te vinden minder dan een guinje, en dan nog alleen op de bovenste verdieping.

Een legertje van kelners, die tot de

best afgerichte van geheel Europa gerekend worden, en die niet anders worden aangenomen, dan op voortreffelijke getuigschriften, loopt gedurende de dag en een groot gedeelte van de nacht, onverpoosd de monumentale trappen van het hotel op en neer, of bedient in de rijke eetzaal, waarvan de ramen op de Thameskade uitzien en die haars gelijke in Europa tevergeefs zoekt, ofschoon men van de aanwezigheid dezer talloze dienende geesten weinig merkt, daar

zij zich discreet en geluidloos door het grote gebouw weten te bewegen.

Zelfs wanneer er een prins van den bloede, of een andere hoge autoriteit zijn intrek in het hotel neemt, merkt men geen buitengewone drukte op.

Zoiets gebeurt in het Hotel Cecil zo vaak, dat men er aan gewoon is geraakt en het iets heel gewoons is gaan achten.

Op een mooie dag in de maand Mei echter scheen er toch iets bijzonders gaande te zijn.

Men zag de vlugge kelners, als zij meenden dat de strenge gérant niet op hen lette, de hoofden bij elkaar steken en fluisterend enkele woorden wisselen.

In de grote vestibule liep de directeur van het Hotel, een man met spierwit haar en een korte, gezette gestalte, haastig heen en weer en scheen overal tegelijk te zijn telkens nieuwe bevelen gevend.

Op een gegeven ogenblik knoopte hij een gesprek aan met een klein groepje mannen, die tamelijk eenvoudig waren gekleed, en eigenlijk in het geheel niet het uiterlijk hadden van de lieden, welke men hier als gasten zou verwachten.

Wie echter goed bekend was met de Londense politie, zou dit half dozijn mannen aanstonds herkend hebben als detectives.

Het was omstreeks elf uur in de ochtend toen een taxi voor de brede ingang van het Hotel stopte.

De portier van het Hotel kwam toesnellen en opende het portier van de auto.

Bijna op hetzelfde ogenblik was de gérant al op het open portier getreden.

Uit de auto stapte een man van omstreeks veertigjarige leeftijd, een man van rijzige lichaamsbouw, zeer breed, en volgens Amerikaanse smaak gekleed, dat wil zeggen, in een ruim zittend tweed costuum met aan zijn voeten de dik gezoolde praktische schoenen, die Europa aan de Amerikanen te danken heeft.

Hij had zwarte, borstelige wenkbrauwen, zijn licht gebruint gelaat was ge-

heel glad geschoren, een enigszins gekromde neus, en een paar doordringende donkere ogen.

Onder de arm droeg hij een grote actentas van zwart zeehondenleer.

De gérant trad buigend op hem toe en vroeg op zachte toon:

— Gij zijt de heer Hooper, de secretaris van het Syndicaat van juweliërs te Baltimore?

— Ja, mijn naam is Hooper. Hebt gij mijn telegram ontvangen?

— Ja mijnheer.

— Is voor alles volgens mijn aanwijzingen gezorgd?

— Voor alles.

— Is er de nodige bewaking?

— Er zijn zes detectives hier en als gij dat niet voldoende acht, kan ik nog een half dozijn krijgen.

— Neen, dat is voorlopig wel genoeg. Op welke verdieping ligt mijn kamer?

— Het hotel was reeds bijna geheel bezet, toen uw telegram kwam, mijnheer, antwoordde de gérant op verontschuldigende toon. Wij hebben u een kamer op de vierde verdieping moeten geven.

De secretaris van het juweliërs-syndicaat glimlachte en zei:

— Nu, zo lang het nog niet op de veertiende verdieping is, betekent het niet veel. Ik kan wel merken, dat ik hier in de oude wereld ben. Er is natuurlijk een lift?

— Er zijn vier liften in het gebouw, mijnheer, antwoordde de gérant trots.

— Bij ons in Baltimore zijn er in het kleinste hotel altijd nog wel een stuk of tien, hernam Hooper ietwat spottend. Nu, wij zullen het er mee doen. De kamer is toch gemakkelijk te bereiken?

— Zeker, mijnheer Hooper. Uw bezoekers zullen haar gemakkelijk kunnen vinden.

De vreemdeling betaalde nu de chauffeur en trad het hotel binnen, nadat zijn bagage was afgeladen.

Uit de binnenzak van zijn overjas haalde hij een opgevouwen blad, dat de titel droeg:

« De diamant. Orgaan van de Bond

van Engelse Handelaren in Edelgesteenten ».

Hij bladerde het even door en zei toen:

— Hier vind ik een bericht over mijn verwachtte aankomst. Eigenlijk had ik liever gehad, dat men dit maar had nagelaten.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Hooper, hernam de gérant bescheiden, ofschoon het mij eigenlijk niet aangaat, mag ik toch wel zeggen, dat men dat toch van onze diamanthandelaars niet kan vergen. Het blad hetwelk gij daar in uwe handen houdt, is een Verenigingsorgaan en het spreekt vanzelf, dat dergelijke belangrijke berichten daar een plaats in vinden.

— Dat mag waar zijn, bromde Hooper. Maar het gaat hier om een zaak van enige miljoenen, bedenk dat.

De gérant fronste licht de wenkbrauwen.

— Ik geef u de verzekering, mijnheer Hooper, zei hij, dat in ons hotel reeds ettelijke malen transacties van deze soort zijn afgesloten, waarbij eveneens miljoenen op het spel stonden en nog nooit is daarbij ook maar het minste voorgevallen.

— Dan hoop ik maar, dat ik niet de eerste zal zijn, die iets overkomt, zei Hooper half lachend, half in ernst.

Hij wilde de liftboy volgen, die met zijn handvalies bij de lift gereed stond, toen hij op zijn schreden terugkeerde, de gérant strak aankeek en vroeg:

— Hebt gij wel eens van John Raffles gehoord?

De gérant schrok zichtbaar.

Hij keek even om zich heen, alsof de gevreesde Grote Onbekende hem had kunnen horen en antwoordde toen:

— Ja, mijnheer Hooper, ik heb inderdaad over die man wel eens horen spreken.

— Hebt gij hem nooit gezien?

— Dat — dat weet ik niet, mijnheer Hooper, stotterde de gérant verlegen. Men zegt dat hij zich in duizend gedaanten vertoont en plotseling op plaatsen opduikt, waar men hem allerminst verwacht.

— Hij bestaat dus werkelijk die John

Raffles? vroeg de secretaris van het Juweliers-Syndikaat.

— Aan zijn bestaan valt, helaas, niet te twifelen, mijnheer, antwoordde de gérant hoofdschuddend.

— Maar er is hier toch wel politie? riep Hooper verontwaardigd uit.

— Die is er zeker, mijnheer, maar zij schijnt niet opgewassen te zijn tegen die geheimzinnige Onbekende.

— Men heeft hem dus nog nooit te pakken kunnen krijgen?

— Enige malen is het gelukt, maar telkens wist de befaamde gentleman-inbreker op het laatste ogenblik te ontsnappen.

— Nu, ik hoop maar één ding, en dat is, dat hij mij met rust laat.

— Daaraan behoeft gij niet te twifelen, sir, riep de gérant op geruststellende toon uit. Wij hebben onze maatregelen zo goed genomen — en bovendien hoe zou die man kunnen weten, dat gij juist vandaag uit Amerika hier zoudt komen met de opdracht om namens het Juweliers-Syndicaat voor enige miljoenen dollars diamanten en andere edelgesteenten in te kopen van de Londense Vereniging van Handelaren in Edelgesteenten?

— Wel, daartoe had hij niets anders te doen dan dit periodiek te lezen, antwoordde Hooper op droge toon, terwijl hij het blad weer in zijn zak liet glijden: Hij stapte in de lift, die dadelijk daarop in de hoogte schoot, waarschijnlijk veel te langzaam naar de zin van de Amerikaanse bezoeker.

Zodra de lift uit het gezicht verdwenen was kwamen uit alle hoeken en gaten, als muizen uit hun holen, de zes detectiees te voorschijn, die de gérant dadelijk omringden.

— Gij hebt mijnheer Hooper goed opgenomen? vroeg deze.

— Wij hebben hem goed van het signalement herkend, dat ons reeds de vorige week per telegram uit Baltimore is gezonden, luidde het antwoord van een hunner, die als zegsman optrad.

— En gij kunt er voor instaan, dat hij ongehinderd en in het volle bezit van de diamanten weer naar zijn land zal kunnen terugkeren?

De detectives krabden zich achter de oren.

— Wij kunnen niets anders dan ons best doen mijnheer, antwoordde een hunner. Meer konnn wij u niet beloven.

— Ik wou maar dat alles al goed en wel achter de rug was, zuchtte de gérant. Ik weet niet wat het is, maar ik heb het gevoel alsof ons een ongeluk boven het hoofd hangt.

HOOFDSTUK II

DE TWEEDE VREEMDELING

Op hetzelfde ogenblik hield er een tweede huurauto voor de treden van het terras stil.

Weer kwam de portier toeschieten om de deur te openen voor een reiziger, die, ondanks het milde weer, een dikke overjas droeg, waarvan hij de kraag had opgeslagen en dicht geknoopt, met een vilten hoed op het hoofd, waarvan de rand diep in de ogen was getrokken, zodat er dan ook weinig van zijn ge-
laat te zien was.

Behalve een klein handkoffertje, had hij als bagage niets anders bij zich dan een grote actentas van zwart leder, die hij stijf tussen zijn lichaam en zijn rechterarm hield geklemd.

Een paar kelners kwamen hem tegemoet en wilden hem van zijn bagage ontlasten, maar de vreemdeling week onmiddellijk een paar stappen achteruit en maakte een afwerend gebaar.

De vreemdeling liep de gérant snel tegemoet:

— Gij zijt de gérant? vroeg hij met een tamelijk sterk Amerikaans accent.

— Om u te dienen, mijnheer, antwoordde de gérant enigszins verbaasd.

— Kan ik u een ogenblik alleen spreken?

— Welzeker mijnheer, als gij dat verkiest, antwoordde de gérant, terwijl hij een snelle blik op de detectives wierp, die op enige afstand waren blijven staan.

Maar de vreemdeling, die scherpe ogen scheen te hebben, vroeg:

— Wie zijn die heren?

— Dat... zijn... stamelde de gérant...

De zonderlinge vreemdeling wierp de detectives een snelle, onderzoekende blik toe, en bromde:

— Zij zien er uit als detectives. Heb ik goed gezien?

De gérant dacht even na, alvorens te antwoorden:

— Ik zie niet in waarom ik het zou verzwijgen, ja mijnheer, die heren zijn leden van ons politiecorps.

— Is daar een reden voor?

— Een zeer zwaar wegende reden.

— Mag ik die ook vernemen?

— Neen mijnheer, antwoordde de gérant kortaf. Die kan ik u niet zeggen.

— Zo, mag ik het horen, antwoordde de vreemdeling met een kort lachje. Ik houd niet van omwegen. Zeg mij eens of gij veel gasten in uw hotel hebt.

— Op het ogenblik zijn wij zo goed als volgeboekt, met ruim vijfhonderd gasten, mijnheer, antwoordde de gérant.

De vreemdeling scheen te schrikken.

— Zoveel? vroeg hij. Zou er niet ergens een goed hotel zijn met minder logeergasten?

— Ik vrees van niet, mijnheer, antwoordde de gérant glimlachend. Het reisseizoen is juist aangebroken en overal zijn de hotels tot de nok gevuld. Reeds hebben enige hotels, die met geen mogelijkheid nog iemand konden herbergen, een paar reizigers hienheen gezonden, zoals dat onder ons gebruikelijk is.

— Nu, dan zal ik mij er in moeten schikken, hernam de vreemdeling. Hebt gij nog veel kamers beschikbaar?

— Neen, mijnheer, niet veel, slechts

een, en wel op de vierde verdieping.

— En kan ik u nu even alléén spreken? vroeg de vreemdeling weer.

— Ik ben tot uw dienst, antwoordde de gerant kortaf. Wees zo goed mij naar mijn privékantoor te volgen.

Weer wierp hij bij deze woorden de detectives een snelle blik toe.

De vreemdeling echter zei glimlachend:

— Gij kunt die heren voor het ogenblik gerust laten waar ze zijn, maar misschien zal ik hen later wel nodig hebben.

Met deze woorden ging de vreemdeling aan de zijde van de verbaasde gerant naar diens particuliere spreekkamer, naast de telefooncel.

De zes detectives volgden langzaam, blijkbaar niet wetende wat zij zouden doen.

Toen de deur van het vertrek dichtviel, besloten zij voor alle zekerheid op hun post te blijven.

Het gesprek daarbinnen duurde vrij kort.

Enkele minuten later ging de deur weer open en trad de gerant, wiens gelaat ernstig stond, gevolgd door de vreemdeling, weer naar buiten.

— Ik zal mij geheel volgens uw aanwijzingen gedragen, mijnheer, zei hij op zachte toon.

— Daar reken ik op, antwoordde de vreemdeling eenvoudig. Ik wens dat de brandkast nog hedenmiddag op mijn kamer wordt neergezet. Ik kan er natuurlijk op rekenen, dat gij die safe bij een goede firma bestelt?

— Dat kunt gij gerust aan mij overlaten, mijnheer, antwoordde de gerant op vertrouwelijke toon. Ik verzeker u dat gij u niet zult beklagen.

— Dit hotel is immers dicht bij het parlamentsgebouw gelegen? Ge moet weten, dat het bijna tien jaar geleden is, sedert ik hier geweest ben.

— Geen tien minuten, per auto, mijnheer.

— Dank u, dat is alles wat ik voorlopig behoef te weten, zei de vreemdeling kortaf. Gij hebt hier zeker een betrouwbare safe?

— Zeker mijnheer. Wees zo goed mij

te volgen.

De gerant ging de vreemdeling voor naar het wisselbureau, dat zich aan de linkerzijde van de vestibule bevond, en waar men buitenlands geld onmiddellijk gewisseld kon krijgen.

Hij opende de deur van het kantoor, dat zich naast het brede loket bevond en trad met de bezoeker binnen.

Daarop wisselde hij zacht enkele woorden met de chef van de wisselafdeling, waarop deze onmiddellijk een correcte buiging maakte en op een grote, moderne brandkast wees, die voor de helft in de muur gemetseld was.

— Wat dunkt u hiervan, mijnheer? vroeg hij.

De vreemdeling trad op de kast toe, verzocht de deur te openen en bekeek het inwendige aandachtig.

— Dat zal wel gaan, zei hij ten slotte. Het lijkt mij een zeer stevige kast en ik kan de actentas hier wel enige uren in laten.

Hij nam de portefeuille die met een stevig slot gesloten kon worden, legde deze op de bovenste plank en bleef staan tot hij de kast had zien sluiten.

— Wilt gij een reçu hebben, mijnheer? vroeg de chef.

— Dat is een goed idee, antwoordde de vreemdeling. Ja, wees zo goed mij een ontvangstbewijs te geven. Gij geeft dus de portefeuille aan niemand anders af dan aan mij persoonlijk, tegen afgifte van het reçu.

Het ontvangstbewijs was spoedig geschreven en door de chef ondertekend.

De vreemdeling stak het met een tevreden gebaar in zijn portefeuille, verklaarde dat hij over een paar uren zou terugkeren en verliet daarop het hotel.

Zodra hij weg was vroeg de chef op nieuwsgierige toon:

— De Amerikaanse Onderstaatssecretaris schijnt hier hoogst gewichtige zaken te komen doen?

— Ja, hij moet met zijn gezant confereren. Ik geloof dat hij hem het document moet overhandigen, dat hij in de safe heeft gelegd.

— Weet gij niets van de aard van dat stuk?

— Gij begrijpt wel, dat de Staats-

secretaris mij daaromtrent niet heeft ingelicht, antwoordde de gerant spottend. Dat zijn diplomaten niet gewoon. Gij kunt er echter zeker van zijn, dat de zaak van het hoogste belang is, anders zou men dat natuurlijk met de gewone diplomatieke documenten eenvoudig per boot hebben gezonden. Het zal u natuurlijk wel bekend zijn dat delegaties in de verschillende landen beschikken over een eigen postzak, waarin al hun correspondentie verzonden wordt.

Dat men deze voorzorgsmaatregel ditmaal niet voldoende achtte, bewijst wel, dat hier te Londen een zaak van het hoogste belang moet worden afgewikkeld.

— Vermoedelijk een geheim verdrag of zo iets, mompelde de chef, terwijl hij een blik op de kast wierp. Ik wilde dat we dat stuk maar weer kwijt waren.

— Kom, kom, merkte de gérant gerust stellend op. Denkt gij werkelijk dat men op klaarlichte dag zo brutaal zou zijn om dit stuk te komen stelen, uit een vertrek, waar voortdurend een tiental beambten bijeen zijn?

— Misschien maak ik mij nodeloos ongerust, hernam de chef van de wisselafdeling. Maar ik zal mij toch niet gerust voelen, dan nadat ik die zwarte actentas weer kwijt ben. Waarom zou hij dat ding niet dadelijk naar de gezant hebben gebracht.

— Dat heeft een heel eenvoudige reden. De Amerikaanse gezant is een dag of zes geleden ziek geworden en pas weer aan de beterende hand. De onderstaatssecretaris, Mr. Mac'Ado, zal nu waarschijnlijk eens gaan informeren of de toestand van zijn landgenoot zodanig is, dat hij met hem over een zo ernstige zaak kan confereren.

De chef van de wisselafdeling knikte begrijpend en de gerant verliet het vertrek.

Het dagelijkse leven ging in het hotel zijn gewone gang.

* * *

Een paar uur later keerde Mac'Ado van zijn wandeling terug, ging regelrecht naar het wisselbureau en vertoon-

de daar het regu, waarop hem zijn actentas direct werd ter hand gesteld.

Alvorens zich naar zijn kamer te begeven, verzocht hij de gérant hem het vreemdelingenregister te laten zien.

Hij begaf zich naar het particuliere vertrek van deze laatste, de portefeuille steeds krampachtig tegen het lichaam gedrukt houdend en begon daar met de grootste aandacht het vreemdelingenregister te bestuderen.

— Gij hebt nogal wat adellijke heren onder uw gasten? vroeg hij eindelijk enigszins spottend, met de voorgevende minachting, welke de Amerikanen steeds voor dit genus aan de dag plegen te leggen.

— Dat schikt nog al mijnheer, antwoordde de gérant, die bij hem was blijven staan.

— Ik lees hier de naam van Graaf Sven Hagstrom, zei hij eindelijk. Ik behoef zeker niet te vragen of dat een Zweed is?

— Inderdaad mijnheer, antwoordde de gérant.

— Houdt hij hier reeds lang verblijf?

— Sedert een week.

— Kent gij hem?

— Hij komt hier ieder jaar, als hij hier in de buurt gaat jagen.

— Zo... zo... bromde de Onderstaatssecretaris.

Hij volgde het register verder en hield zijn vinger bij de laatst ingeschreven naam.

— Walter Hooper? Die naam klinkt Amerikaans.

Enigszins aarzelend zei de gérant:

— De eigenaar van die naam is inderdaad een landgenoot van u mijnheer.

— Pas aangekomen?

— Ja mijnheer. Ongeveer twee uur geleden.

De Staatssecretaris klapte het boek met een harde slag dicht.

— Waar heeft die mijnheer Hooper zijn kamer?

— Vlak naast de uw mijnheer.

— Dan moet ik aan hem worden voorgesteld zei de Staatssecretaris kortaf. Ik moet mijn bureu goed kennen.

— Gij hebt geen andere buur dan

hem, mijnheer, hernam de gérant. Uw kamer is namelijk een hoekvertrek.

— Goed, dan wil ik alleen aan die mijnheer Hooper worden voorgesteld.

Wat is hij van beroep?

— Hij is secretaris van het Juwe- liers-Syndicaat te Baltimore.

Mac'Ado scheen zijn geheugen te raadplegen.

Plotseling verhelderde zijn gelaat en hij riep uit:

— Nu herinner ik mij zijn naam zeer goed. Een paar maanden geleden heeft het Syndicaat een groot banket gegeven ter gelegenheid van zijn honderd- jarig bestaan. Als ik mij niet vergis heeft Walter Hooper toen een redevoering gehouden. En wat komt hij hier doen? vervolgde hij.

— Hij moet vanmiddag op zijn kamer een aantal diamantaires ontvangen, die hem hun partijen ter keuring moeten voorleggen en van wie hij voor een paar miljoen dollar stenen moet kopen. Het moest geheim worden gehouden, mijnheer, maar ik begrijp wel, dat ik tegenover een Onderstaatssecretaris een uitzondering mag maken.

— Maar dan zouden wij beiden toe- valling wegens zeer gewichtige zaken hier te Londen zijn, riep Mac'Ado uit. Het is vreemd dat ik hem niet op de boot heb ontmoet.

— Misschien hebt gij met een Engelse boot gereisd? vroeg de gerant.

— Inderdaad.

— Dan is het ook geen wonder. Mijn-

heer Hooper deelde mij mede dat hij met de «Maasdam» van de Holland- Amerika-lijn heeft gereisd en eerst Rotterdam heeft aangedaan, alvorens naar Londen over te steken.

— Nu, ik wil mij in ieder geval ver- gewissen, dat hij de man is, voor wie ik hem houd, zei Mac'Ado. De zaak is voor mij van te groot gewicht, dan dat ik mij niet alle zekerheid moet verschaf- fen. Heeft men de brandkast reeds ge- bracht? zo vervolgde hij.

— Zij staat reeds sedert een uur op uw kamer. De huur is vooruit betaald. Ik heb gezegd dat men de kast voor een week nodig had. Dat is zeker wel voldoende?

— Ruimschoots voldoende. Ik heb de gezant aangetroffen... nu, dat doet er ook niet toe, zo viel hij zich zelf in de rede. In ieder geval zal de zaak waar- voor ik hier kom in enkele dagen zijn afgelopen. Hebt gij de sleutel?

— Alstublieft, mijnheer.

De gérant overhandigde de On- derstaatssecretaris een kleine brand- kastsleutel.

— De kast heeft zeker een cijfer- slot? vroeg Mac'Ado.

— Ja, mijnheer. Als gij het slot een- maal gesteld hebt, kan men de kast niet openen, tenzij men geweld gebruikt.

— Nu, daar zal ik maar niet op reke- nen, riep Mac'Ado met een flauw lache uit. Tenminste als die ominieuze Grote Onbekende — alias John Raffles, hier niet in de buurt zwerft.

HOOFDSTUK III

TWEE GEWICHTIGE ZAKEN

Op dit ogenblik werd er op de deur geklopt.

— Excuseer mij een ogenblik, riep de gerant uit.

Hij trad op de deur toe, opende deze en de secretaris van het Juweilers Syn-

dicaat trad binnen.

Hooper bleef echter dadelijk staan toen hij de vreemdeling zag en keek de gerant vragend aan.

De Staatssecretaris vestigde op zijn beurt een doordringende blik op de bin-

nenkomende.

Zijn gelaat nam echter spoedig een tevreden uitdrukking aan.

— Gij zijt Mr. Walter Hooper van Baltimore? vroeg hij, terwijl hij op de juwelier toetrad.

— Die ben ik, mijnheer, antwoordde deze enigszins verbaasd.

— Laten wij dan als zonen van hetzelfde land elkander de hand reiken, mijnheer, vervolgde Mac'Ado. Ik ben Staatssecretaris van het Departement van Buitenlandse Zaken te Washington.

— Dan zijn wij wellicht bureu? riep Hooper glimlachend uit.

— Hoe weet gij dat zo? vroeg Mac'Ado.

— Omdat ik over een uur, een kleine stevige brandkast in een kamer naast de mijne heb zien dragen en omdat deze kamer de enige is, die nog vrij was.

— Gij combineert snel, merkte Mac'Ado op enigszins droge en tevens spijtige toon op.

Daarop wendde hij zich tot de gerant en vroeg, terwijl hij de wenkbrauwen fronste:

— Mijnheer Hooper heeft het binnendragen van die kast gezien. Ook anderen kunnen dat dus hebben opgemerkt. Had dat niet vermeden kunnen worden?

— Dat ging moeilijk, mijnheer. De kast is direct naar binnen gebracht en in een lift geplaatst maar deze eindigt in het midden van de hoofdgang, en daar uw kamer aan het einde van die gang is gelegen, kon het zware ding natuurlijk niet ongemerkt naar uw kamer gerold worden.

— Het is goed, zei Mac'Ado kortaf.

Hooper had enigszins verbaasd naar dit korte gesprek geluisterd.

Hij begreep echter vaag, dat het zijn landgenoot niet aangenaam zou zijn, als hij verder vroeg.

Daarom zei hij op luchtige toon:

— Mag ik weten hoe ge mij herkent hebt?

— Van een portret dat ter gelegenheid van een jubileum in bijna al onze geïllustreerde bladen heeft gestaan.

Hooper scheen even na te denken en zei toen:

— Ja... ja... dat klopt, maar bekend-

heid heeft haar schaduwzijde ook. Ik wenste wel dat ik wat minder goed bekend was. Gij weet zeker wat mij hierheen voert?

— Ik heb er niet het minste vermoeden van, antwoordde Mac'Ado met een uitgestreken gelaat, ofschoon het hem zoëven was medegedeeld.

In korte woorden deelde Hooper, nadat hij zich overtuigd had dat de deur goed gesloten was, de Staatssecretaris het doel van zijn komst mede.

— Dan treft het misschien goed, dat wij bureu zijn geworden, mijnheer Hooper, zei Mac'Ado vriendelijk. Wellicht kunnen wij elkander nog van dienst zijn.

— Ik hoop dat het niet nodig zal zijn, mijnheer, hernam Hooper op ernstige toon. Ik wilde, dat ik veilig en wel met de diamanten weer te Baltimore was.

— Gij draagt zeker een groot bedrag bij u?

— Twee en een half miljoen dollar in geldswaardige papieren, antwoordde Hooper kortaf.

De diplomaat toonde zijn verbazing.

Zelfs als Amerikaan achtte hij dit een buitengewoon hoog bedrag.

— Gij hebt toch zeker de nodige voorzorgsmaatregelen genomen? vroeg hij.

— O, ja, in overvloed, antwoordde Hooper lachend. Ik ben als het ware omringd door detectives en geheime politieagenten.

— Zoveel te beter, hernam Mac'Ado op ernstige toon.

— Denkt gij dan dat mij enig gevaar dreigt? vroeg de juwelenhandelaar op enigszins ongeruste toon.

— Dat wil ik niet beweren, maar ik zou u niettemin grote voorzichtigheid willen aanbevelen, antwoordde de Amerikaanse diplomaat.

— Ik zal uw raad opvolgen en zo voorzichtig mogelijk zijn, zei Hooper.

De beide heren namen afscheid van elkander en Hooper begaf zich naar zijn kamer op de vierde verdieping.

Het was op dat ogenblik drie uur in de namiddag.

Een paar minuten later trad een correct gekleed vreemdeling van ongeveer zestigjarige leeftijd, die enigszins moei-

lijk te been scheen te zijn, daar hij zwaar op een dikke wandelstok leunde, de vestibule van het hotel binnen.

Hij was een rijzig man, zijn haar was bijna geheel wit, evenals de lange, vierkant gesneden baard, die hem tot mid-den op de borst neerhing.

Hij was vergezeld door een bediende in een eenvoudige livrei, die een kleine handtas droeg.

Zodra de gerant de vreemdeling had zien binnenkomen, trad hij hem met veel buigingen tegemoet en zei :

— Ik hoop, graaf, dat de jacht goed is geweest.

— Het kon wel beter, antwoordde de vreemdeling op brommende toon. Verleden jaar geloof ik, dat hier veel meer wild school en bovendien heb ik mij in die moerassen een aanval van rheumatiek op de hals gehaald.

De gerant trok zich dit aan, alsof hij er persoonlijk verantwoordelijk voor was en putte zich uit in verontschuldigingen.

De graaf maakte een einde aan deze woordenstroom, door kortaf op te merken :

— Ik heb hier nog enkele zaken af te handelen en dan kunt ge mijn kamer wel weer ter beschikking stellen.

— Wanneer denkt gij te vertrekken, graaf? vroeg de gerant, die met leedwezen de rijke gast zag heengaan.

— Overmorgen, of hoogstens over drie dagen, antwoordde deze.

De gerant boog en ging naar zijn kantoor terug, waar hij een dik register op sloeg, dat op zijn lessenaar lag en de namen van alle gasten bevatte, benevens het nummer van het vertrek, waar zij verblijf hielden.

Hij zocht de naam van graaf Sven Hagstrom, en zette achter het cijfer van diens kamer, de aantekening: « vertrekt over drie dagen ».

De Zweedse graaf was intussen naar de lift gegaan, steeds op de voet door zijn bediende gevolgd.

Op de vierde verdieping stapte hij uit en begaf zich, steeds zwaar op zijn stok leunend, naar zijn kamer.

Zodra hij de deur achter zich dicht gedaan had, draaide hij de sleutel in het

slot om en schoof de knippen ervoor.

Toen wierp de bediende de handtas die hij gedragen had met 'n nonchalant gebaar op tafel en liet zich lachend in een stoel vallen.

— Waarom lach je? vroeg graaf Sven Hagstrom, terwijl hij op zijn beurt de dikke wandelstok in een hoek zette en zich behaaglijk in een gemakkelijke stoel liet vallen.

— Omdat je je zo voortreffelijk gedraagt in je rol van graaf Sven Hagstrom. Niemand zou John Raffles, de Grote Onbekende achter je zoeken.

— Mijn vermomming is dus goed?

— Zij is voortreffelijk in één woord. Vooral die witte baard maakt een deftige, vertrouwen inboezemend persoon van je. Ik begrijp alleen maar niet goed, hoe het mogelijk is, dat je je ieder jaar opnieuw nauwkeurig hetzelfde weet te grimmen, als je deze rol speelt.

— De oplossing van dat vraagstuk is heel eenvoudig, antwoordde John Raffles, want hij was het inderdaad. Ik houd namelijk van iedere vermomming zorgvuldig aantekening, tot in de kleinste details, ik teken de lengte en kleur van iedere baard aan, de vorm van iedere pruik en zelfs het verloop van de wenkbrauwen, om van andere bijzonderheden maar te zwijgen. Bovendien heb ik van de meeste vermommingen een zorgvuldige tekening vervaardigd, die in mijn geheim archief bewaard wordt.

Toen de beide mannen een sigaret hadden opgestoken, vroeg Charles Brand, want de gewaande bediende was niemand anders dan de vriend en metgezel van de Grote Onbekende, op fluissterende toon, terwijl hij zich zo dicht mogelijk naar Raffles overboog:

— En hoe staat het nu met onze onderneming?

— Alles is tot in details voorbereid en wacht alleen nog maar op de uitvoering, antwoordde Raffles.

— Wanneer moeten wij aan de slag gaan?

— Zodra de Londense diamanthandelaars bij onze vriend Walter Hooper op bezoek zijn geweest en de transacties zijn afgesloten.

— Vertel mij toch eens hoe je wist, vervolgde Brand, dat die Amerikaanse juwelenhandelaar in dit hotel bezoek zou krijgen van de Londense diamentaires, met het doel om hen voor een paar miljoen dollar diamanten af te kopen.

— Wel, daar was niet veel schrandereid voor nodig, amice. Die samenkomst is in het vakblad van de heren een paar weken geleden reeds aangekondigd.

— En hoe wist je dat die lui juist vandaag zouden komen?

— Wel, omdat hij vandaag is gearriveerd. Je begrijpt, dat Hooper spoed achter zijn zaken zal zetten en zal maken dat hij zo snel mogelijk weer naar Baltimore terug kan reizen. Het is geen leuk gevoel, geheel alleen, met een paar miljoen dollar op zak, in een vreemd land te vertoeven, te midden van een vreemde omgeving en belast met zulk een zware verantwoordelijkheid.

— Mag ik je nog een vraag doen?

— Vraag maar op.

Brand liet zijn stem nog meer dalen, toen hij vroeg:

— Waarom nemen we hem niet liever het geld af, in plaats van de juwelen?

— Ten eerste omdat ik meer van juwelen houd, antwoordde Raffles en ten tweede, omdat het wel zo veilig is. Het is mij overigens volkomen onbekend van welke soort het geld is dat Hooper bij zich heeft. Het kunnen evengoed bankbiljetten als wissels of iets dergelijks zijn, en het is altijd gevaarlijk zich van dergelijke papieren meester te maken.

— Wij zouden dus eigenlijk reeds vannacht onze slag moeten slaan?

— Ten minste, als de buit dan groot genoeg is, antwoordde Raffles kalm.

— Maar hoe kom je dat te weten? vroeg Brand verwonderd.

— Ik zal er eenvoudig naar vragen, antwoordde Raffles kalm.

— Aan wie?

— Wel aan enige heren van de diamanthandelaars.

— En in welke kwaliteit wil je dat doen?

— Wel, ik zal mij bij hen uitgeven voor een reporter van « The Daily Ex-

press ».

— Maar dan kun je hier ook niet blijven, zei Brand.

— Dat spreekt vanzelf. Aanstonds verdwijn ik, om terug te keren als verslaggever.

— En als er eens een echte verslaggever komt opdagen?

— Dat gebeurt zeker, antwoordde Raffles kalm.

— Maar dan wordt je plan onmiddellijk doorzien.

— O neen, want van de « Daily Express » komt er in ieder geval niemand, of liever degene die namens dat blad komt... ben ik.

— Goede hemel, hoe heb je dat voor elkaar gekregen? vroeg Brand.

— Het ging zeer eenvoudig in zijn werk. Ik heb gebruik gemaakt van een paar uurtjes vrije tijd, om mij goed te vermommen en mij bij de redactie van het blad aan te bieden als iemand die goed op de hoogte is van het diamantvak en tevens een goede stijl schrijft. Om hen daarvan te overtuigen, had ik een prachtig stukje opgesteld over juist hetzelfde onderwerp.

— Maar dat moet toch geruime tijd in beslag hebben genomen?

— O neen, ik had het kant en klaar voor mij. Het was een piekfijn stukje over de Cullinan, de beroemde diamant, die jaren terug in de Beersmijn werd gevonden.

— En waar heb je dat artikelletje dan wel in gevonden? vroeg Brand.

— In de « Daily Express », antwoordde Raffles onverstoort.

— Wat zeg je daar? riep Brand uit, en vervolgde:

— Dat is een brutaal stukje. Ben je er zo zeker van, dat de redactie zich dat stukje niet meer zal herinneren?

— Volkomen zeker, antwoordde Raffles. Een redacteur is geen romancier, die nog precies weet wat hij enige jaren geleden neerschreef, maar een man, die bij de dag leeft en 't ene uur nauwelijks meer weet, wat hij het andere bevoerd heeft.

Brand barstte in een schaterend gelach uit.

— Zo bestaat dus de mogelijkheid,

riep hij uit, dat wij vanavond of morgenochtend in de Daily Express 'n stukje te lezen krijgen, dat door niemand anders is opgesteld dan door Lord William Aberdeen, alias John Raffles, de Grote Onbekende.

— O, de wereld is vol van dergelijke wonderbaarlijkheden, merkte Raffles glimlachend op.

Maar nu wordt het zoetjesaan tijd dat ik aan het werk ga, aanstonds zullen die diamantaires wel verschijnen.

Hij stond op, zocht de dikke wandelstok weer op en was in een oogenblik weer de oude Graaf Hagstrom, gebukt, moeilijk lopend, en brommerig.

— Moet ik hier blijven? vroeg Brand.

— Ja, je kunt mij van dienst zijn. De heren die zich naar de kamer van Walter Hooper begeven, moeten hier voorbij en je kunt dus wel een oogje in het zeil houden. Je zou, bijvoorbeeld, de deur kunnen openzetten en het doen voorkomen, alsof je de kamer opruimt; wellicht kun je hier en daar een paar flarden van een gesprek opvangen.

— En waar zul je de heren interviewen?

— Ik denk in de grote conversatiezaal achter in de vestibule.

Met deze woorden drukte Raffles zijn vriend de hand en verliet het vertrek...

* * *

Dezelfde avond bevatte de Daily Ex-

press een kort entrefilet van de volgende inhoud:

« De heer Walter Hooper, de bekende juwelier uit Baltimore die gisteren is afgestapt in Hotel Cecil, heeft voortreffelijke zaken gedaan. Hij ontving des namiddags een aantal diamanthandelaren uit Londen, Parijs, Antwerpen, en Amsterdam, die hem allen een zeer kostbare verzameling stenen voorlegden. »

Hierop volgde een breedvoerige opsomming van de verschillende soorten diamanten, en een beschrijving daarvan, die aantoonde, dat de reporter een deskundige was, waarna het bericht aldus eindigde:

« De heer Walter Hooper verklaarde ons, dat hij zeer tevreden was over zijn inkopen, waaronder zich talrijke zeer kostbare en zeldzame stenen bevinden, die gedeeltelijk afkomstig zijn uit de nalatenschappen van Prinsen van den bloede en zelfs van gekroonde hoofden. Naar wij uit de mond der diamantaires vernamen, heeft de heer Hooper voor een waarde van 1.675.000 dollar aan kostbare stenen gekocht, welke hij zich voorneemt zo spoedig mogelijk weer naar Baltimore terug te brengen, teneinde ze te verdelen onder de juweliers in wier opdracht de stenen gekocht zijn. »

Diezelfde nacht werd Walter Hooper vermoord in zijn kamer gevonden.

HOOFDSTUK IV

DE MOORD IN HET HOTEL CECIL

De volgende ochtend omstreeks acht uur trad er een corpulent man, gekleed in de uniform van hoofdinspecteur van politie met een korte, hoogblonde baard en fletse blauwe ogen het vertrek van de gerant binnen.

Het was Phileas Baxter, de hoofdinspecteur van Scotland Yard.

Hij was vergezeld van inspecteur Sullivan, een der bekwaamste politie-beambten, welke de Londense hoofdstad kende en Ann Brunt, een vrouwelijke detective van meer dan gewone bekwaamheid.

In het hotel heerste een uiterst gedrukte stemming; tal van reizigers wil-

den op staande voet vertrekken en zouden dit ook reeds gedaan hebben, als er niet een bevel van de politie was gekomen, alle uitgangen van het hotel af te zetten en te wachten tot er een onderzoek zou zijn ingesteld en alle reizigers een voor een zouden zijn ondervraagd.

De meesten schikten zich morrend in hun lot.

Onder dezen bevonden zich ook John Raffles en Charles Brand, die wel begrepen, dat zij er zeer onverstandig aan zouden doen, als zij zich tegen het ontvangen bevel verzetten.

De beide vrienden zaten reeds geruime tijd zwiingend tegenover elkaar en hun gelaat stond ernstig.

Eindelijk begon Brand:

— Kun je je enig denkbeeld vormen van de loop der gebeurtenissen waarvan Walter Hooper het slachtoffer is geworden?

Raffles haalde de schouders op en schudde het hoofd.

— Ik weet niets anders, dan wat ik er de man van heb horen zeggen, die deze misdaad ontdekte antwoordde Raffles.

— Hoe laat is de moord ontdekt? vroeg Brand.

— Vanochtend omstreeks zes uur.

— De kamerdeur was immers gesloten?

— De kamerdeur was op slot.

— Wat deed die man daar eigenlijk in de buurt?

— Die man was de schoenenjongen, de « boots », zoals men zo iemand noemt en hij ging rond met een grote bak gepoetste schoenen. Toen hij op een na de laatste kamer bereikte, bleef hij plotseling stilstaan, want op de vloer van de gang zag de « boots » een donkergekleurde streep, die van de reet van de kamerdeur enige decimeters ver de gang in liep en niet recht, maar in enige kronkelingen.

— Wat deed hij toen?

— Hij zette de schoenenbak even terzijde en bukte zich om beter te kunnen zien.

Met een doffe kreet richtte hij zich weer overeind — het was bloed.

— En toen?

— Wel, hij liet natuurlijk zijn schoenen in de steek en holde naar beneden, naar de gérant. Te zamen gingen zij snel naar boven en hier overtuigde de gérant er zich van, dat de kelner goed gezien had. Inderdaad, een dun straaltje bloed vloeide van onder de deurreet traag en dik over het lichte hout. Het bloed was zelfs nog niet geheel gestold.

— Natuurlijk trachtten zij de deur te forceren? opperde Brand.

— Dat spreekt van zelf. Zij wierpen zich met al hun macht tegen de deur en eindelijk bezweek deze onder hun vereende pogingen. De deur vloog echter niet open, zoals zij verwacht hadden, omdat er aan de andere zijde een zwaar lichaam tegen aan lag. Zij duwden de deur zo ver open, tot zij zich door de opening konden wringen en traden het vertrek binnen. Er heerste niet de minste wanorde. Door het openen van de deur hadden zij het lijk van Hooper, dat er vlak voor had gelegen, een weinig ter zijde geschoven. Hij lag op zijn rug en het bloed vloeide uit een wonde in de borst, ter hoogte van het hart. De gérant bukte zich en legde de hand onder het overhemd van de vermoorde op diens borst. Het lichaam was nog warm, maar het was maar al te duidelijk dat hier geen redding meer mogelijk was. Een grote plas bloed toonde aan, dat de dood door verbloeding was ingetreden.

— En de actentas met diamanten? vroeg Brand haastig.

— De portefeuille was verdwenen.

Raffles streek zich even met de hand over het hoofd en vervolgde toen:

— Ik ben nu maar blij, dat wij de slag niet hédennacht hebben geslagen maar die tot morgen wilden uitstellen. Ten eerste zouden wij in de grootste moeilijkheden geraakt zijn, als men de diamanten misschien bij ons had gevonden en ten tweede zou ik het een ellendig denkbeeld vinden, in het bezit te zijn van de diamanten van een man, die een paar uren later op zo verschrikkelijke wijze aan zijn einde moest komen.

— En er zijn geen sporen gevonden, zeg je?

— Dat kan ik niet met zekerheid zeggen, antwoordde Raffles. Maar ik geloof het niet. Dat maakt de misdaad juist zo raadselachtig.

— Heeft het vertrek nog een andere uitgang?

— Er is een tussendeur, die in verbinding staat met het laatste vertrek, hetwelk door een Amerikaans diplomaat bewoond werd. De « boots » zei echter, dat die deur steeds gesloten was en ook nu.

Brand schudde het hoofd en mompelde:

— Het is een raadselachtige geschiedenis. Zou het onderzoek reeds begonnen zijn?

— Ik heb zoeven de politie-auto zien voorbijrijden, antwoordde Raffles.

— Gezien wie er in zaten?

— Onze goede vriend Baxter, zijn rechterhand Sullivan en Miss Ann Brunt onze tegenstandster.

— Maar ik vind het zeer lastig, dat wij hier niet weg kunnen, zei Brand.

— Lastig is het ongetwijfeld, maar niet gevaarlijk. Al mijn Zweedse papieren zijn in de beste orde en het is uitgesloten dat men enige verdenking tegen ons koestert. Vergeet niet dat ik hier ieder jaar voor de veiligheid enige dagen logeer en de gérant mij reeds geruime tijd kent.

Terwijl dit gesprek in de kamer der beide vrienden plaats had, was het politionele onderzoek begonnen, en ondervroeg Baxter, bijgestaan door inspecteur Sullivan, de dodelijk onthutste gérant in diens vertrek.

De arme man was zodanig in de war door het lugubere avontuur waardoor het hotel getroffen was, dat hij nauwelijks in staat was het trillen van zijn lippen te bedwingen.

Sullivan trachtte hem zoveel mogelijk tot bedaren te brengen waarna Baxter zijn verhoor aanving, terwijl Ann Brunt de vragen en antwoorden noteerde.

— Wie was die Walter Hooper? zo begon Baxter op zijn gewone barse toon, waardoor hij de mensen veeleer vrees aanjoeg, dan op hun gemak stelde.

— Hij was een juwelier uit Baltimore, mijnheer, antwoordde de gérant

nauwelijks hoorbaar.

— Is dat wel zeker? vroeg Baxter.

— Dat geloof ik tenminste wel, mijnheer.

— Ik heb een bericht in de « Daily Express » gelezen, volgens hetwelk hij voor ruim 1.675.000 dollar kostbare stenen heeft gekocht. Is dat waar? vroeg Baxter weer.

De gérant scheen even te twifelen en zei toen:

— Het zal wel waar zijn, want er zijn hier een stuk of twintig diamant-handelaren gekomen en bovendien heb ik nu en dan iets opgevangen van het gesprek tussen die heren en de reporter van de « Daily Express ».

— Zo, bromde Baxter. De vermoorde is dus niet van zijn geld, maar van de diamanten beroofd. Bevonden zij zich in een tas?

— Waarschijnlijk in een grote actentas van zwart zeshondenleer, antwoordde de gérant.

— Dank u, zei Baxter. Laten wij nu maar eens naar boven gaan.

— Vooruit, beval Baxter. Wees zo goed ons de weg te wijzen, mijnheer, zo wendde hij zich tot de gérant.

— Zoudt gij het niet zonder mij afkunnen, heren? vroeg deze, terwijl hij opnieuw als een espenblad begon te sidderen.

Baxter haalde minachtend de schouders op.

— Als gij het te kwaad krijgt met uw zenuwen... bromde hij. Waar is de man, die de misdaad ontdekt heeft?

— Hij is even een boodschap doen, mijnheer, antwoordde de gérant.

— Wat? riep Baxter toornig uit. Hoe hebt gij die man kunnen laten gaan? Weet gij zo zeker, dat hij zelf niet de moordenaar is?

De gérant keek Baxter met open mond aan.

Langzamerhand scheen het hem duidelijk te worden, dat de hoofdinspecteur van Scotland Yard in geen geval aansprakelijk kon worden gesteld voor de uitvinding van het buskruit.

Daarop antwoordde hij langzaam:

— Als die man de misdaad gepleegd zou hebben...

— Welnu? vroeg Baxter ongeduldig.

— Dan zou hij door de reet van de deur moeten zijn gekropen.

— Waarom? vroeg Baxter, terwijl hij de gérant doorborend aankeek.

— Omdat de gangdeur op slot was en de sleutel van binnen op het slot stak.

Op deze woorden volgde een kortstondig stilzwijgen.

Sullivan verbrak het eerst deze onaangename stilte door een kelner aan te roepen, die juist voorbij de deur ging, welke de jonge inspecteur zoëven geopend had.

— Zoudt gij ons even de weg willen wijzen naar de kamer van mijnheer Hooper?

De kelner scheen even te aarzelen.

Ook hij was blijkbaar zeer onder de indruk van het gebeurde.

Toen antwoordde hij:

— Volg mij slechts, heren.

De drie politiebeamten verlieten het vertrek en volgden de kelner in de lift, die op de vierde verdieping stopte.

— Wat ik zeggen wilde, vroeg Baxter op het ogenblik, dat de liftdeuren geopend werden, terwijl hij zich tot de kelner wendde, men heeft toch mijn bevelen opgevolgd en geen der logeergasten laten vertrekken?

— Zij zijn allen nog hier, voor zover ik weet.

— En het dienstpersioneel?

— Ook dat bevindt zich nog hier.

Onder het spreken waren de mannen de gang ten einde gelopen en stonden nu voor het laatste vertrek in de gang.

— Hier is het, mijnheer, zei de kelner, terwijl hij op de deur wees.

Sullivan keek de man verbaasd aan.

— Dat geloof ik toch niet, zei hij. Weet gij het zeker?

— Zeker, mijnheer. Dit is de kamer waarin de heer Walter Hooper logeerd.

— Maar men heeft mij toch gezegd, zo vervolgde de inspecteur, dat het op één na de laatste kamer van de hoofdgang op de vierde verdieping was.

De kelner haalde de schouders op.

— Nu, ik zou er niet gaarne een eed op doen heren, misschien vergis ik mij wel. Kijkt u dan zelf maar.

Sullivan deed een paar stappen terug.

Daarop dwaalden zijn ogen over de parketvloer.

— Hier moet het zijn, zei hij kortaf. Ik heb je diensten niet langer nodig, vriend.

Zodra de man in de liftkooi verdwenen was, opende Sullivan de deur en trad binnen.

In het vertrek bevond zich een politieagent, die onmiddellijk opstond toen zijn superieuren binnentraden.

— Gij zijt zeker aangesteld om de kamer te bewaken? zo richtte de hoofdinspecteur zich tot de agent.

— Ja, mijnheer, antwoordde de man.

— Goed. Er is dus niets veranderd in het vertrek, sedert de misdaad gepleegd werd?

— Niets mijnheer.

Sullivan had zich intussen over het lichaam van de vermoorde gebogen en dit oppervlakkig onderzocht.

— Men heeft toch zeker een geneesheer geroepen, teneinde de dood te constateren? vroeg de inspecteur terwijl hij zich tot de agent van politie wendde.

— Zeker, inspecteur, antwoordde de politiebeampte. Er is hier een geneesheer van het gerecht geweest; hij is juist tien minuten geleden vertrokken, maar hij beloofde, dat hij zou terugkeren.

— Nu, ik kan me begrijpen, hoe zijn oordeel geluid heeft, zei Sullivan. Het slachtoffer is neergeschoten. Het schot is blijkbaar op een afstand van een meter of vijf, zes gelost, met een revolver, waarvan de kogel niet veel indringingsvermogen bezat. De dood is waarschijnlijk nauwelijks een kwartier, of hoogstens een half uur later door verbloeding ingetreden. Wat de portefeuille met de diamanten betreft...

Sullivan voltooide de zin niet, maar stond op en wierp een zoekende blik door het vertrek.

— Die portefeuille is verdwenen, mijnheer, merkte de agent op.

— Alles goed en wel, klonk nu de ruwe stem van Baxter. Maar ik zou wel eens willen weten hoe de moordenaar hier is binnengekomen en zich weer ver-

wijderd heeft.

— Het is niet noodzakelijk dat de moordenaar hier na de vermoorde is binnengetrepen, mijnheer Baxter, zei Sullivan.

— Dat is zo, zei Baxter knorrig. Maar dan moet hij toch in ieder geval weer vertrokken zijn en gij zelf hebt er mij opmerkzaam op gemaakt, dat de deur op slot was en de sleutel van binnen op het slot stak.

— De moordenaar kan door het raam ontkomen zijn, merkte Ann Brunt kalm op.

— Neem mij niet kwalijk, miss, merkte nu de agent bescheiden op, maar ik geloof dat dit onmogelijk is. Het raam werd namelijk goed gesloten gevonden en alle ruiten zijn heel.

De drie politie-beambten keken eerst de agent en vervolgens elkander in stomme verwondering aan.

— Daar begrijp ik niets van, merkte Baxter eindelijk op. Had de moordenaar vleugels en is hij zo maar weg gevlogen?

— Is hier een schoorsteen in het vertrek? vroeg Sullivan.

— Ja, inspecteur, antwoordde de agent. Maar het is onmogelijk voor een man en zelfs voor een kind, om daar doorheen in deze kamer te komen. Daar toe is de rookgang veel te nauw.

Plotseling slaakte Baxter een kreet. Zijn ogen schitterden.

— Wat vreemd, dat daar nog niemand aan heeft gedacht, riep hij uit.

— Waaraan, mijnheer Baxter? vroeg Sullivan met een argwanende blik op zijn chef.

— Wel, wie zegt ons dat deze man hier op de grond geen zelfmoord gepleegd heeft? riep de hoofdinspecteur op zegevierende toon.

Even ontstond er een kort stilzwijgen.

Toen klonk de rustige stem van de inspecteur:

— Dat is inderdaad niet geheel onmogelijk. Mr. Hooper heeft zich eerst een kogel door het hart geschoten en daarna de revolver, gelijk het een ordelijk man betaamt, weer behoorlijk in zijn zak gestoken.

— Hebt gij een revolver in zijn zak gevonden? riep Baxter met een boze blik op zijn ondergeschikte.

— Alstublieft, mijnheer Baxter, antwoordde Sullivan, terwijl hij een kleine revolver met ivoren kolf in de hoogte stak.

— Is dat ding geladen?

— Alle zes de kogels zitten er nog op.

— Dan moeten wij het denkbeeld van een zelfmoord natuurlijk uitschakelen, merkte Baxter op arrogante toon aan, tenzij de vermoorde nog een tweede revolver heeft bezeten...

— Welke hij vervolgens op geheimzinnige wijze heeft weten te verdonkeremanen, vulde Ann Brunt met uitgestreken gelaat de zin aan.

Opnieuw klemde Baxter de tanden woedend op elkaar.

Hij begreep, dat hij een paar grote flaters begaan had.

Sullivan begon nu op zijn beurt het vertrek nauwkeurig te onderzoeken.

Achtereenvolgens onderzocht hij het bed, de vloer, het tafelkleed en de stoelen.

Toen bleef hij weer voor het lijk van de vermoorde staan.

— Ik kan mij niet goed voorstellen, zei hij op peinzende toon, waarom de vermoorde geheel gekleed is gevonden. Mij dunkt toch dat hij in zijn bed had moeten liggen.

— Is het bed dan niet beslapen geweest? vroeg Baxter.

— Ja, dat is het juist wel, antwoordde Sullivan.

— Het is toch geen gewoonte dat men om vier uur of half vijf in de nacht opstaat.

— Tenzij men de eerste trein naar Southampton wil halen, ten einde zich op de eerste boot naar New-York in te schepen, inspecteur.

Het was de agent van politie die deze woorden gesproken had.

Alle drie de politie-beambten starden hem verbaasd aan.

Eindelijk merkte Sullivan op:

— De man heeft waarachtig gelijk. Ik geloof dat er vandaag juist een boot van de White Star Line van Sout-

hampton vertrekt.

— Hoe weet je dat zo, vriend, zo wendde Baxter zich nu tot de agent.

— Ik heb het vertrekuur van de meeste Transatlantische lijnen in mijn hoofd, mijnheer, antwoordde de agent, eenvoudig.

— Dan zou in ieder geval het raadsel van dat vroege opstaan verklaard zijn, merkte Sullivan op, terwijl hij weer op de tafel toetrad.

Plotseling bukte hij zich en streek met zijn vingertop langs het blad van de tafel.

— Sigarettenas, mompelde hij.

— Dat is vreemd, inspecteur, Mr. Hooper rookte nooit.

Alweer was het de agent die deze woorden sprak.

Sullivan wendde snel het hoofd om en keek de man onderzoekend aan.

— Hoe weet je dat?

— Omdat een paar weken geleden het vakblad dat zijn komst mededeelde, een aantal blezonderheden uit zijn particuliere leven publiceerde, onder andere dat hij nooit rookte.

Weer keken de drie politie-beambten elkander zwijgend aan.

Toen trad Sullivan op de agent van politie toe en klopte hem vriendelijk op de schouder.

— Ben je al lang bij het corps? vroeg hij.

— Sedert een paar maanden, inspecteur.

— Dan komt het zeker daardoor, dat ik je gezicht nog nooit gezien heb. Welnu, als je zo doorgaat, dan geloof ik, dat je spoedig promotie zal maken.

De agent kreeg een kleur van blijdschap over deze lof en tikte nogmaals verlegen aan zijn helm.

— Je opmerking is van de grootste waarde, vervolgde Sullivan. Want het moet nu vaststaan, dat de vermoorde op zijn kamer bezoek heeft gehad.

— Dat is duidelijk, dunkt mij, merkte nu Ann Brunt op. Deze kamers worden herhaaldelijk schoongemaakt en het is onmogelijk, dat de as hier in de loop van de dag van gisteren gemorst is.

— Daar heb ik ook al naar geïnformeerd, miss, merkte nu de agent op.

Nadat de heren diamanthandelaars hier geweest zijn, is mijnheer Hooper voor korte tijd vertrokken met zijn portefeuille onder de arm en in die tijd hebben een paar kamermeisjes zijn kamer duchtig onder handen genomen met stofdoek en stofzuiger.

— Ik ben blij, dat ik dit hoor, merkte Sullivan op.

Baxter had zwijgend toegelisterd en draaide nu bij de tussendeur rond.

— Wie woonde in de kamer hiernaast? vroeg hij.

— Mr. Mac'Ado, de Amerikaanse onderstaats-secretaris van Buitenlandse Zaken, antwoordde de agent.

— Geen nagemaakt diplomaat, hoop ik? vroeg Baxter verder.

— De gérant verklaarde, dat zijn papieren in orde bevonden waren, sir, antwoordde de agent. Het is trouwens vastgesteld dat Mr. Mac'Ado gisteren in de loop van de namiddag een kort bezoek heeft gehad van een hooggeplaatst ambtenaar uit Downingstreet.

— Nu ja, dat betekent nog niet veel, bromde Baxter. Men kan dergelijke papieren immers namaken.

— Zijn papieren desnoods wel, sir, hernam de agent bescheiden, maar het gelaat van mijnheer Mac'Ado kan hij toch bezwaarlijk veranderen. En verscheidene kelners van het hotel hebben reeds verklaard, dat zij hem direct herkend hebben van de portretten in de geïllustreerde bladen.

— Dit alleen zou nog niet voldoende zijn, om mij te overtuigen, vervolgde Baxter. Ik weet niet of je wel eens van een zekere John Raffles hebt gehoord? zo wendde hij zich plotseling tot de agent.

Deze keek de hoofd-inspecteur verbluft aan en knikte toen bevestigend.

— Zeker, mijnheer, heb ik van hem gehoord. Hij moet een zeer gevaarlijk man zijn, die zich onder evenveel vermommingen voordoet als er dagen in het jaar zijn.

— Op zijn minst, riep Baxter uit. Welnu, ik heb het gevoel, dat die schurk ook hier weer achter zit. Wat denkt gij ervan, Sullivan?

De inspecteur haalde onmerkbaar

de schouders op.

— Het is natuurlijk niet onmogelijk, zei hij. Maar ik geloof toch niet dat hij de brutaliteit zo ver zou drijven, zich voor te doen onder het mom van de Amerikaanse onderstaatssecretaris. Zijn bedrog zou immers dadelijk aan het licht komen.

Baxter scheen maar half overtuigd te zijn.

Hij draaide nog steeds bij de deur op en neer, die al zijn aandacht scheen bezig te houden en wendde zich toen opnieuw tot Sullivan met de vraag:

— Wat kwam die Mac'Ado hier uitvoeren? Weet gij dat?

— Ik weet er niets van, mijnheer Baxter.

— Aha, riep Baxter zegevierend uit. Dat zou in ieder geval voor mijn opvatting pleiten.

— Dat kan ik niet inzien; mijnheer Mac'Ado kan hier immers wel met een geheime zending zijn gekomen.

— Maar met welk doel dan? riep Baxter op ongeduldige toon.

— Wel, om een of ander verdrag met de Engelse regering tot stand te brengen, antwoordde Sullivan kalm.

— Maar daar hebben wij nooit iets

van gehoord, vervolgde Baxter, die nog steeds niet overtuigd was.

— Dat is juist de eigenaardigheid van geheime verdragen, dat wij buitenstaanders nooit weten wanneer zij gesloten worden, hernam Sullivan bedaard.

Een broeiend stilzwijgen volgde op deze woorden.

De agent had de drie politie-beambten een voor een verbaasd aangekeken.

Blijkbaar was de brave man nog niet geheel en al op de hoogte van de verwonderlijke omstandigheden, welke zijn hoogste chef er op nahield.

Baxter wilde zeker een eind aan dit voor hem zo onaangenaam gesprek maken, want hij rukte plotseling verwoed aan de knop van de tussendeur.

— Is die deur steeds gesloten geweest? zo vroeg hij, terwijl hij zich tot de agent wendde.

— Dat is te zeggen, tot gisteren mijnheer Baxter.

— Dus gisteren is de deur geopend? vroeg Sullivan op levendige toon.

— Ja inspecteur.

— Maar door wie dan? riep deze uit.

— Dat weet ik niet zeker, maar de sleutel is gisteren gevraagd door mijnheer Mac'Ado.

HOOFDSTUK V

HET ONDERZOEK WORDT VOORTGEZET

Alle drie de politiebeambten slaakten een kreet van verbazing.

— En dat zeg je ons nu pas? riep Baxter uit. Begrijp je dan niet dat het van het hoogste gewicht is man?

— Ik zeg het nu pas, mijnheer, omdat er mij niet eerder naar gevraagd is, antwoordde de man kalm.

— Maar dan is de zaak, dunkt mij, opgelost, riep Baxter uit. Er kan geen sprake zijn, of die Mac'Ado is de dader.

— Als mijnheer Baxter mij een opmerking permitteert, begon de agent

kalm, dan zou ik willen zeggen, dat mijnheer Mac'Ado de afgelopen nacht wel in het hotel is geweest, maar volgens de verklaringen van de nachtportier, om drie uur is vertrokken.

— Welnu, dan heeft hij toen de vlucht genomen riep Baxter uit, die zich zo koppig als een bulhond aan zijn eenmaal opgevatte mening vasthield.

— Ik vraag u duizendmaal excuus, mijnheer, maar het is nog nooit vorgekomen in de criminalistische geschiedenis, dat de moordenaar vlucht nog

vóór hij zijn misdaad gepleegd heeft.

Baxter staarde de agent die dit op zeer kalme toon gezegd had, met open mond aan.

— Hoe weet je dat de misdaad toen nog niet gepleegd was? kon hij eindelijk uitbrengen.

— Omdat de gerechtsgeneesheer heeft vastgesteld, dat de dode nauwelijks een half uur geleden de laatste adem had uitgeblazen en dat hij, na de verwonding, binnen hoogstens een half uur moet zijn doodgebloed. Daar de geneesheer om half zeven kwam, kan mijnheer Walter Hooper niet later dan om half zes zijn vermoord.

Sullivan had stom verbaasd naar deze even schrandere als goed voorgedragen opmerkingen geluisterd.

In zichzelf nam hij zich reeds voor om deze politieagent zo spoedig mogelijk voor een goede bevordering voor te dragen.

Maar Baxter wilde zich nog zo gauw niet gewonnen geven.

— Alles goed en wel, riep hij uit. Maar het wil er bij mij niet in dat een Onderstaatssecretaris in het hofst van de nacht stiekem het hotel verlaat waar hij logeert.

— Het ging niet zo stiekem, mijnheer, merkte de agent op zijn gewone bedaarde manier op. Want, zoals ik zeg, heeft de nachtportier en hebben bovendien enige nachtkelners hem zien vertrekken.

Eindelijk scheen Baxter zich overwonnen te geven.

Hij zwaaide beide handen met een radeloos gebaar door de lucht en liet zich eindelijk moedeloos op een stoel neervallen.

Sullivan wierp hem een half verachtelijke half medelijdende blik toe en zette toen zijn onderzoek voort.

Plotseling bleef hij staan en trad snel op de agent toe.

— Ik geloof dat ik met een schrandere man te doen heb, zei hij, terwijl hij de agent bij een van de uniformknopen greep. Men heeft natuurlijk het revolvershot in de naastbij gelegen kamer moeten horen, want, voor zover ik weet, was het gehele hotel dicht be-

zet. Weet je ook of de bewoner van die kamer al is ondervraagd?

— Ja mijnheer, hij heeft een voorlopige verklaring afgelegd aan de gérant. Maar de man heeft niets gehoord.

— Wat zeg je daar? riep Sullivan in de hoogste mate verwonderd uit. De wanden zijn hier toch niet zo dik. Men moet toch het revolvershot gehoord hebben.

— Het klinkt zonderling, inspecteur, merkte de agent op. Maar toch is het gebleken, dat niemand een schot heeft horen vallen, noch naast dit vertrek, noch aan de overzijde van de gang.

Sullivan en Ann Brunt keken elkander zwijgend aan.

— Ik kan niet zeggen dat de zaak er helderder op wordt, merkte Ann Brunt op.

Wat Baxter aangaat de waardige hoofdinspecteur zat totaal wezenloos in zijn stoel en scheen er nauwelijks besef van te hebben, wat hij hier eigenlijk kwam uitrichten.

Sullivan was nu het raam genaderd en onderzocht dit, met behulp van zijn vergrootglas, met de grootste aandacht.

— Het staat vast, dat dit raam niet geopend is geweest, merkte hij na enige tijd op, terwijl hij Ann Brunt naast zich wenkte.

— In ieder geval is het uitgesloten, dat de moordenaar het zelf heeft gesloten, merkte de jonge detective op.

Sullivan verzonk opnieuw in gedachten.

— Hoe meer ik mij in de zaak indenk, hoe zonderlinger zij mij voorkomt, merkte hij op. Laat eens zien, welke feiten nu voor ons vast staan: Hooper is vermoord tussen vier uur en half zes; er is vannacht iemand bij hem geweest, die hem vermoord en bestolen heeft; de man in de kamer hiernaast, de enige die als de moordenaar zou kunnen gelden, is volgens de getuigen van vier of vijf mensen reeds om drie uur vertrokken; het slachtoffer is met een revolverkogel geveld en toch heeft men geen schot horen vallen; zelfmoord is buitengesloten; de moordenaar moet de kamer zijn binnengegaan en deze weer hebben verlaten op een wijze, die nog

niet opgelost is.

— Ik geloof dat gij daar de feiten hebt opgesomd zonder een enkele te vergeten, merkte Ann Brunt op.

Op dat ogenblik hoorden zij een diepe zucht achter hun rug, afkomstig van de beklagenswaardige hoofd-inspecteur, op wiens voorhoofd dikke zweetdruppels parelden.

Hij nam zijn pet van de tafel, die hij daarop had neergelegd en richtte zijn schreden naar de deur, wankelend als een beschonkene.

Sullivan en Ann Brunt wendden tegelijkertijd het hoofd om.

— Gaat u reeds heen, mijnheer Baxter? vroeg Sullivan op verbaasde toon.

— Ge moet het me niet kwalijk nemen, Sullivan, maar ik vind het hier enigszins benauwd. Ik heb behoefte aan frisse lucht.

Sullivan en Miss Brunt wachtten tot de agent de deur achter hun chef gesloten had en wierpen elkander toen een veelzeggende blik toe.

Sullivan wendde zich nu tot de agent en zei.

— Je kunt voorlopig wel gaan, mijn vriend.

— Zoals gij wilt, inspecteur, zei de agent.

— Hoe is je naam?

— William Brown, inspecteur.

— Welke wijk?

— East-End.

— Hoe kom je dan eigenlijk hier? riep Sullivan verbaasd uit.

— Ik ben ingevallen voor een kameraad, wiens vrouw, die in een sanatorium verpleegd wordt, plotseling erger is geworden.

— Begrepen. Welnu, Brown, ik be loof, dat ik je superieuren over je zal spreken, zodra ik er de gelegenheid toe heb. Je hebt je in deze zaak zeer schrandder gedragen.

De agent salueerde, blijkbaar verheugd over deze lof.

— Als je op het hoofd-bureau van politie komt, stuur dan nogmaals de gerechtsgeneesheer hierheen, zei Sullivan.

— Tot uw orders, inspecteur, antwoordde de agent. Hij salueerde beleefd, draaide zich op zijn hielen om en ver-

liet het vertrek.

Hij sloeg de ingetrapte deur, waarvan de panelen zo goed mogelijk hersteld waren dicht en liep de brede gang in.

Voor een deur schuins tegenover die van het vertrek dat hij zo juist verlaten had, stond hij stil, en wierp een snelle en onderzoekende blik om zich heen.

Toen, nadat hij zich overtuigd had, dat de gang geheel verlaten was, opende hij snel de deur en trad het vertrek binnen.

Bij het raam, zat een jongeman, die dadelijk opsprong, toen de agent binnentrad.

Het was Charles Brand.

Hij kwam met uitgestoken handen op de agent van politie toe en riep verheugd uit:

— Ik ben blij dat je terug bent. Heeft niemand onder je vermomming de gevaarlijke John Raffles herkend?

— Gelukkig niet, antwoordde de Grote Onbekende, want hij was het inderdaad.

— En heeft dat gevaarlijke uitstapje je wat nut opgeleverd?

— Om je de gulle waarheid te zeggen, neen. Ik keer niet veel wijzer terug dan ik gegaan ben. Ik weet alleen maar, dat Hooper op hoogst zonderlinge wijze vermoord is.

— Van de moordenaar geen spoor?

— Neen. En toch ben ik er bijna zeker van, dat hij zich in het hotel moet bevinden.

— Maar hoe moet hij dan in 's hemelsnaam in de kamer van de juwelier zijn doorgedrongen? riep Brand verwonderd uit.

— Hij is in het geheel niet binnen geweest, hernam Raffles kalm.

— Wat zeg je daar? Weet je dat wel zeker?

— Ik zou er wel op durven zweren als het moet.

— Maar hoe heeft de moordenaar dan zijn slachtoffer kunnen neerschieten?

— Van een plek buiten het vertrek.

— Door de deur heen misschien?

— Neen, de deur vertoonde geen kogelgat.

- Uit de schoorsteen misschien?
 — Ook niet. Die was veel te smal om iemand doorgang te verlenen.
 — Door het raam dus?
 — Je bent er bijna. Door de raampost amice.

Brand slaakte een kreet van verbazing.

— Maar hoe kon hij dan richten, riep hij uit.

— O, de moordenaar had dat heel schrander bedacht. Hij moet van te voren geweten hebben welke kamer de vermoorde zou krijgen en van die wetenschap heeft hij gebruik gemaakt om diezelfde dag ter zijde van de ruit een klein vak, ongeveer zo groot als een handpalm, uit te zagen met een zeer dun zaagje en dit uitgezaagde stukje hout er naderhand weer in te drukken, zodat hij op ieder gewild ogenblik het er van buiten af zou kunnen uittrekken.

— Dan moet de moordenaar dus een ladder gebruikt hebben?

— Waarschijnlijk wel. In ieder geval wil ik daar nog onderzoek naar

doen.

— Denk je als politieagent gekleed te blijven?

— Neen, dat zou te gevaarlijk zijn, antwoordde Raffles, terwijl hij zich reeds van zijn uniform begon te ontdoen.

— Waarom?

— Omdat het hotel nog steeds bewaakt wordt en niemand het kan verlaten. Het zou dus opvallen, als men Graaf Hagstrom plotseling vermiste.

Hij had nu de uniform uitgetrokken, welke Brand met de grootste zorgvuldigheid in de dubbele bodem van een der koffers verborg.

Raffles had zich reeds voor een der toilettafels neergezet en begon zijn geaait te veranderen.

Een kwartier later had hij weer geheel het uiterlijk van Graaf Sven Hagstrom.

— Er is hier niemand geweest? vroeg hij, toen hij klaar was.

— Niemand.

— Zoveel te beter; dan zal het ook niet zijn opgevallen, dat ik gerulme tijd uit het vertrek afwezig ben geweest.

HOOFDSTUK VI

EEN ZONDERLING VOORVAL

Ongeveer een half uur later begon een zorgvuldig onderzoek, waaraan alle gasten van het hotel zich moesten onderwerpen.

Bij de meesten hunner ging dit echter zeer vlug in zijn werk.

Hun papieren waren in orde en hun naam reeds was een voldoende waarborg.

Ook Raffles en Charles Brand werden op hun beurt ondervraagd, in tegenwoordigheid van de gérant in diens bureau.

Vijf minuten later echter konden zij het vertrek reeds weer verlaten.

Raffles had voor uitstekend nagemaakte papieren gezorgd en bovendien kon de gérant, volkomen voor hem en zijn bediende instaan.

Toen zij naar hun kamer waren teruggekeerd, bemerkte het scherpe oog van Raffles onmiddellijk, dat deze gedurende hun afwezigheid door bekwame handen vlug maar grondig was onderzocht.

Blijkbaar zocht de politie in het hotel zelf naar de diamanten.

Brand wilde enige verontwaardigde opmerkingen ten beste geven, maar Raffles zei glimlachend:

— Ik neem het hun volstrekt niet kwalijk, het is hun beroep.

— Maar zij hadden wel eens iets kunnen vinden, al waren het dan geen diamanten.

— Dat is heel onwaarschijnlijk. Ik geef het de knapste politieman te doen binnen zulk een korte tijd de dubbele bodems en deksels van onze koffers te

ontdekken.

Intussen duurde het onderzoek voort.

Een voor een werden de ruim driehonderd aanwezige logeergasten onderzocht.

De meesten hunner vertrokken onmiddellijk nadat de ondervraging was afgelopen, daar zij er niets voor voelden langer dan strikt nodig was, te vertoeven in een hotel, waar zulk een afschuwelijke misdaad was gepleegd.

Na de gasten kwam het dienstpersoneel aan de beurt: kelners, kamermeisjes, koks, chauffeurs, kortom allen die in het hotel woonden.

Het bleek echter al spoedig, dat dit verhoor geen resultaat zou opleveren.

Ook in de vertrekken, die door het dienstpersoneel bewoond werden, vond men niet de minste aanwijzing.

Het was bijna vijf uur in de namiddag toen de laatste bediende onderzocht werd en op zijn beurt kon heengaan.

De officier van justitie, die een deel van het onderzoek had bijgewoond en Sullivan keken elkander zwijgend aan.

Toen merkte de inspecteur op:

— Ik wil u wel bekennen, mijnheer de officier dat ik hier voor een raadsel sta. Het is toch, dunkt mij, duidelijk, dat de misdaad gepleegd is door iemand die zich in het hotel moet hebben bevonden.

— Hebt gij reeds onderzocht of men het raam van het moordvertrek van de binnenplaats af kan bereiken?

— Zeker zou men dat kunnen doen met behulp van een lange ladder, antwoordde Sullivan.

— En hebt gij reeds onderzocht, of er ook zo'n ladder aanwezig is?

— Zeker. In een schuurtje op de binnenplaats bevinden zich een aantal ladders, die echter niet erg groot zijn, zodat de moordenaar minstens twee van die ladders aan elkaar heeft moeten binden om het venster te bereiken en ik kan mij niet voorstellen, dat hij dit zou hebben kunnen doen, zonder dat het de opmerkzaamheid trok. Gij weet natuurlijk evengoed als ik, dat het in het Cecil Hotel nooit geheel stil is en dat er altijd minstens een half dozijn

kelners in dienst is. Bovendien kan ik nog steeds niet inzien, wat de moordenaar aan dat venster zou hebben moeten uitvoeren. Het staat vast, dat hij niet in het vertrek is geweest.

Plotseling scheen de inspecteur iets in te vallen.

— Ik geloof dat ik er William Brown eens op af zal sturen, riep hij uit.

— Wie is dat? vroeg de officier van justitie.

— Een pas aangesteld politieagent, die buitengewone bekwaamheid heeft gegeven in deze zaak en wiens schrandtheid mij heeft getroffen.

— Nu, gij kunt het in ieder geval proberen, meende de officier. Ik hecht er veel aan dat deze zaak wordt opgelost.

— Gij hebt gelijk, mijnheer de officier, ik zal Brown onmiddellijk te pakken zien te krijgen.

Hij ging naar het telefoontoestel en wilde juist de hoorn van de haak nemen, toen er op de deur werd getikt.

Het volgende ogenblik trad John Raffles het vertrek binnen, opnieuw gekleed in de uniform van politieagent.

Blijkbaar had hij voor de deur geluisterd en de laatste woorden van het gesprek verstaan.

Sullivan wendde zich verrast om.

— Ben jij daar weer Brown? riep hij uit.

— Ja, inspecteur, ik vermoedde dat gij mijn diensten misschien nog nodig zoudt kunnen hebben. Gij moet weten, dat ik zeer veel belang in deze zaak stel en u gaarne behulpzaam zou willen zijn.

— Dat treft uitstekend, ik wilde juist Scotland Yard opbellen, om navraag naar je te laten doen, zei Sullivan, terwijl hij een belangstellende blik op het krachtige gelaat van de gewaande agent wierp.

— Mag ik vragen of er al iets ontdekt is, inspecteur, vroeg deze.

— Volstrekt niets. Alle gasten en het gehele dienstpersoneel, tot zelfs de koks toe, zijn ondervraagd en hun onschuld is duidelijk gebleken.

— Is mijnheer Mac'Ado al terug? vroeg Raffles verder.

— Neen.

Een uitdrukking van verbazing verscheen op het gebruiende gelaat van de politieagent.

— Is die Amerikaanse diplomaat nog niet terug? vroeg hij. Dat is al heel zonderling.

— Ja, Brown, dat vinden wij ook, meende de officier, die eveneens met welgevallen zijn blik had laten vallen op het schrandere gelaat van de agent.

Raffles scheen enige tijd na te denken.

Toen begonnen zijn ogen plotseling te schitteren.

— Misschien kan ik de oplossing wel vinden, heren, zei hij. Mag ik op eigen initiatief handelen?

— Accoord, Brown, antwoordde Sullivan haastig. Wij laten je volkomen vrij. En ik behoef je zeker niet te zeggen, dat het je geen windeieren zal leggen, als jouw bemoeiingen er toe zouden bijdragen dat deze raadselachtige zaak wordt opgelost.

— Dank u, inspecteur, antwoordde Raffles eenvoudig.

— Ik vrees echter, merkte nu de officier op, dat je in die uniform, van politieagent niet veel zult te weten komen. Kun je je goed vermommen?

Een zonderling lachje vloog over het gelaat van de Grote Onbekende.

— Dat gaat vrij wel, mijnheer de officier, antwoordde hij. Ik heb mij daarin langdurig geoefend en een vrij grote bedrevenheid verworven.

— Goed. Die kunst zal je dan te pas komen, zei Sullivan, terwijl hij de agent op de schouder klopte. Het doet mij genoegen dat ik een eenvoudig agent ontmoet, die met zoveel beroepsijver vervuld is.

Weer vloog hetzelfde raadselachtige glimlachje over het gelaat van Raffles.

— Je zou wel anders spreken, mijn waarde Sullivan, dacht hij, als je wist aan welke egoïstische beweegredenen die lust in het politievak is toe te schrijven.

Maar luide antwoordde hij:

— Ik hoop dat ik aan uw verwachtingen zal voldoen. Hoe en waar moet ik rapporteren?

— Je kunt naar Scotland Yard telefoneren, antwoordde Sullivan. Hier is voorlopig niets meer te doen.

De agent salueerde en draaide zich op zijn hielen om.

Het volgende ogenblik had Raffles het vertrek verlaten en had hij in de lift plaats genomen die naar de vierde verdieping voerde.

Raffles wierp een onderzoekende blik om zich heen en trad toen snel de kamer van Graaf Hagstrom binnen.

Brand die zijn terugkomst vol ongeduld afgewacht had, kwam hem tegemoet.

— Is alles goed gegaan? vroeg hij.

— Voortreffelijk. Ik kwam echter juist bijtijds. Als ik even later was geweest, zou onze waarde vriend Sullivan naar Scotland Yard getelefoneerd hebben en dan was natuurlijk onze kleine fopperij onmiddellijk uitgekomen.

— En wat zei onze inspecteur wel?

— Wel, hij was zeer over mij tevreden, en hij heeft mij opgedragen het onderzoek voort te zetten.

— En wat denk je nu te doen?

— Wel, ik zal natuurlijk onmiddellijk een aanvang met het onderzoek maken.

— Maar waarom eigenlijk?

— Ten eerste uit liefhebberij en ten tweede omdat ik vrees dat deze zaak niet is wat zij schijnt en dat we hier te doen hebben met een misdaad, nog veel ingewikkelder dan zij eerst scheen.

— Wat bedoel je daar eigenlijk mee? vroeg Brand.

— Ik bedoel dat deze misdaad een vergissing is, antwoordde Raffles ernstig.

— Een vergissing?

Blijkbaar begreep Brand in de verste verte niet wat Raffles bedoelde.

Plotseling deed hij een paar stappen terug en zei op gedempte toon:

— Daar vertrekken Sullivan, de officier van justitie en Ann Brunt in de politieauto. De weg is dus voor ons vrij.

— Kan ik je soms van dienst zijn?

— Voorlopig niet, amice, want ik ben thans politieagent en jij bent nog altijd de bediende van Graaf Hagstrom.

— En waar is Graaf Hagstrom zelf?

— De Graaf is wegens beroepsbezigheden plotseling naar Denemarken teruggeroepen.

Raffles strekte bij deze woorden beide armen met een fors gebaar omhoog, zijn grijze ogen schitterden en hij scheen van ongeduld te trillen om aan het werk te gaan.

Toen scheen hij zich te bedenken.

Hij keek Brand even onderzoekend aan en zei toen:

— Je heb zeker erg veel lust om mij bij mijn onderzoek te helpen?

— Dat kun je wel denken, antwoordde Brand gretig.

— Welnu, pak dan spoedig de koffers van je meester, Graaf Hagstrom, betaal de rekening en verdwijn uit het hotel. Ik verwacht je binnen drie kwartier hier terug, gekleed in de uniform van politieagent.

— Je had mij geen groter plezier kunnen doen, riep Brand verheugd uit. Ik beloof je, dat ik stipt op tijd terug zal zijn.

Tegelijkertijd begon hij in allerijl de kleren, die in de muurkast hingen, op te vouwen en in de koffer te leggen.

Raffles keek er even bij toe en zei toen:

— Ik zal maar vast eens hier en daar een kijkje gaan nemen.

— Denk je hier dan nog iets te vinden?

— Dat hoop ik tenminste.

— Maar wat dan toch wel?

— Om te beginnen een zeker briefje hetwelk vermoedelijk door Mac'Ado ontvangen is.

— Een briefje? vroeg Brand tamelijk onnozel.

— Ja, het briefje, dat hem heden nacht om drie uur uit het hotel deed vertrekken.

Brand staarde zijn vriend met grote ogen aan en vroeg:

— Wat meen je, een rendez-vous?

— Ben je dwaas? hernam Raffles glimlachend. Daaraan doet een Amerikaans onderstaatssecretaris natuurlijk niet, ten minste als hij naar Engeland vertrekt met een hoogst belangrijke zending.

— Maar hij zal toch niet voor staats-

zaken om drie uur in de nacht zijn hotel verlaten, riep Brand op ongelovige toon uit.

— Wacht eens even, daarin zou je je toch kunnen vergissen. Als de zaak werkelijk van groot gewicht is, dan doet het uur er volstrekt niets toe. Ik weet niet of het je bekend is, dat er juist in deze tijd op het departement van Buitenlandse Zaken tot in het holst van de nacht, ja zelfs tot het aanbreken van de dag gewerkt wordt.

— Dat wist ik niet, bekende Brand.

— Ik wist het echter wel, hernam Raffles met een fijn lachje.

— Maar dat zou dan toch te onderzoeken zijn? vroeg de jonge man.

— Dat ben ik dan ook voornemens; hernam Raffles kalm.

Brand was intussen met pakken voortgegaan, begerig als hij was om de Grotte Onbekende te vergezellen op zijn onderzoekstochten.

Raffles trad op de deur toe en zei:

— Ik ga aan het werk. Tot straks.

— Tot over een half uur, riep Brand.

Raffles opende de deur, overtuigde zich dat niemand hem zag en begaf zich aanstonds naar het vertrek van de gérant, klopte aan en trad binnen.

— Wilt gij mij toestaan even van uw telefoontoestel gebruik te maken, mijnheer? vroeg Raffles beleefd.

— Ga je gang, agent, antwoordde de gérant, die verdiept was in de bestudering van zijn kasboek en op wiens gelaat een mistroostige uitdrukking lag.

Raffles nam de hoorn van de haak, en draaide een nummer.

— Met het Ministerie van Buitenlandse Zaken? vroeg hij.

De gérant had even opgekeken en zich daarop weer aan het werk gezet.

Toen klonk opnieuw de stem van Raffles in de telefoon:

— Gij spreekt met een beambte van Scotland Yard. Ik bevind mij op het ogenblik in het Hotel Cecil, ten einde onderzoek te doen in de zaak van Mr. Walter Hooper, de vermoorde juwelier. Zoudt gij mij kunnen zeggen of namens uw departement gisteren een briefje aan Mr. Mac'Ado is gezonden, waarin hij tegen drie uur 's nachts tot een ge-

heime bespreking wordt uitgenodigd? Neen, zegt gij? Ik dank u. Nu zou ik nog gaarne willen weten, of er wellicht in de laatste tijd schrijfpapier en enveloppen van uw departement vermist worden. Ja? Ik dank u; ik weet genoeg.

Raffles hing de hoorn weer aan de haak, en vroeg aan de gérant:

— Wilt gij mij toestaan het vreemdelingenboek eens in te zien?

— Zeker. Alstublieft.

De gérant schoof Raffles het vreemdelingenregister in zeer dik leder gebonden, toe.

Aandachtig begon Raffles de bladen om te slaan.

Op de laatste pagina hield hij de vinger op een naam van een der gasten en wendde zich tot de gérant met de vraag:

— Wat is ook weer het nummer van de kamer waar de moord gepleegd is?

— N. 433, antwoordde de gérant, zonder enige aarzeling.

— Dat is zeer merkwaardig, zei Raffles langzaam.

— Hoe zo?

— Omdat volgens het vreemdelingenboek kamer Nr. 433 gegeven is aan de Amerikaanse diplomaat Mac'Ado.

De gérant stond met een ruk van zijn stoel op en kwam naast Raffles staan.

— Wat zegt gij daar? stamelde hij. Staat dat in het boek?

— Welzeker. Kijkt u maar zelf, zei Raffles, terwijl hij de gérant de naam van de Amerikaanse diplomaat aanwees.

— Dat is sterk, riep de gérant uit. Wat deed de Amerikaanse juwelier dan in dat vertrek?

— Ja mijnheer de gérant als wij dat wisten, zouden wij al heel wat verder bij de oplossing van het raadsel zijn, zei Raffles, terwijl hij het boek toeklapte. Ik geloof echter wel, dat ik langzamerhand de zaak begin te doorzien. Wordt de kamer bewaakt?

— Nu niet meer.

— Is het lijk weggehaald?

— Ja, het is naar het lijkenhuisje vervoerd.

— Is de deur op slot?

— Ja; hier hebt u de sleutel.

De gérant haalde de deursleutel uit een lade van zijn schrijftafel en stelde hem de agent ter hand.

Raffles verliet het vertrek, ging met de lift naar de vierde verdieping en liep recht door naar de kamer waar de moord gepleegd was.

Hij stak de sleutel in het slot, en trad het vertrek binnen.

Verwonderd bleef hij even staan.

Op de tafel, die midden in het vertrek stond lag een grote, zware portefeuille van zwart zeehondenleer.

Raffles opende zonder enige moeite het slot.

Een kreet ontsnapte hem.

Uit de portefeuille viel als een schitterende stortvloed een groot aantal prachtig geslepen diamanten.

HOOFDSTUK VII

HET GEHEIM VAN DE KELNER

Raffles bleef een ogenblik als uit steen gehouwen met de portefeuille in zijn hand voor zich uitstaren.

Toen verscheen er langzamerhand een uitdrukking van volkomen begrijpen op zijn gelaat.

Hij knikte enige malen langzaam met het hoofd en mompelde:

— Alles sluit als een bus. Nog een paar kleinigheden en dan geloof ik wel te mogen zeggen, dat ik het geheim

doorgrond heb.

Hij bukte zich en begon zorgvuldig alle diamanten, die op de grond waren gerold, bijeen te zoeken en weer in de portefeuille te doen.

Daarop begon hij het vertrek met de grootste zorgvuldigheid te onderzoeken.

Hij trad op het raam toe en duwde niet zonder moeite het kleine luikje open, hetwelk met zoveel bekwaamheid in de raampost was uitgezaagd.

— Laat eens zien, bromde hij in zich zelf. Zelfs al waren de gordijnen dicht, dan kan de moordenaar, na het luikje aan de buitenzijde te hebben weggetrokken, ze heel gemakkelijk terzijde hebben geschoven. Als het licht op was in de kamer, heeft hij zonder moeite zijn slachtoffer kunnen neerschieten. Ik vermoed haast, dat hij daarbij een luchtpistool heeft gebruikt, dat zo goed als geen geraas maakt.

Raffles haalde nu een centimetermaatje uit de zak en nam de hoogte van het luikje in de post zorgvuldig op.

Het deurtje bleek bijna drie decimeter hoog en slechts een halve decimeter breed te zijn.

Raffles bleef in gedachten staan.

— De moordenaar is hier niet binnen geweest, mompelde hij. Dat is zeker. Hij had wel het raam kunnen openen, maar hij had het onmogelijk weer achter zich kunnen dichttrekken. Ik vermoed dus dat hij als volgt gehandeld heeft: hij heeft een lange stok door het luikje gestoken en daarmee, nadat zijn slachtoffer op de grond lag uitgestrekt, de portefeuille van de tafel geschoven en over de vloer naar zich toe gehaald. Het luikje is wel zo breed, dat een mager man er zijn arm tot aan de elleboog doorheen kon steken om de portefeuille van de vloer op te rapen.

Weer hield Raffles even op om het raam te openen en een blik naar buiten te werpen.

— Dit venster is minstens vijf-entwintig meter van de grond verwijderd en de moordenaar zou dus zeker twee ladders aan elkaar hebben moeten binden om het te bereiken. Dat lijkt mij niet plausibel, terwijl toch van een regenpijp niets is te bespeuren. Blijft dus slechts de mogelijkheid over dat de misdadiger van bovenaf tot voor het raam is neergedaald.

Hij leunde achterover uit het raam en wierp een blik naar boven, en zag dat de dakrand zich op nauwelijks zes voet van zijn hoofd bevond.

— Ik geloof, dat ik op de goede weg ben, mompelde hij, terwijl hij het hoofd weer naar binnen trok en het raam sloot. Wat de diamanten betreft, het is dui-

delijk, dat het de moordenaar niet om die stenen te doen was, en dat het dus geen struikrover is. De gewone logica zegt dus, dat de man die Walter Hooper vermoord heeft, het op een andere, bijna geheel gelijke portefeuille voorzien had. Op een portefeuille van een zekere Mac'Ado, waarin zich hoogst belangrijke staatstukken bevonden, waarvan het bezit voor een zekere natie van het grootste gewicht zou zijn. De moordenaar heeft zeker zijn geweten niet nog meer willen bezwaren met het behoud van deze stenen en ze bij de eerste de beste gelegenheid teruggebracht. En zijn nu eenmaal zekere lieden die een misdaad om politiek voordeel volstrekt niet afkeuren, maar zelfs geen pond sterling aan hun medemenschen zouden kunnen ontvoren.

Na deze wijsgerige opmerking gemaakt te hebben, nam Raffles de portefeuille onder de arm, verliet het vertrek, sloot de deur en liep regelrecht naar het vertrek van de gérant.

Na te hebben aangeklopt trad hij binnen.

— Wel agent, heb je al iets gevonden? vroeg de gérant nieuwsgierig, terwijl hij een blik wierp op de portefeuille, die hij echter niet dadelijk scheen te herkennen.

— Dat geloof ik wel, mijnheer, antwoordde Raffles kalm. Hebt gij hier een goede brandkast in uw kamer?

— Ik heb een kleine brandkast, maar die van het wisselkantoor is wel zo veilig, antwoordde de gérant verbaasd. Hebt gij soms iets in bewaring te geven van waarde?

— Ja mijnheer, deze portefeuille met een waarde van twee miljoenen dollar aan diamanten, antwoordde Raffles, terwijl hij de portefeuille op de tafel neerlegde en behoedzaam opende.

De gérant deinsde met een kreet van verrassing achteruit.

— Waar hebt gij die portefeuille gevonden? vroeg hij.

— Op de tafel in de kamer van wijlen Mr. Hooper of liever van Mac'Ado, antwoordde Raffles.

De gérant keek de agent met uitpuilende ogen aan.

— Daar moet de duivel mee spelen, riep hij uit. Het is niet zo vreemd als het lijkt, mijnheer, hernam Raffles glimlachend. Later zal alles u wel duidelijk worden.

— Maar moeten wij dit niet dadelijk aan inspecteur Sullivan meedelen? vroeg de gérant.

— Ik zou u willen verzoeken, daarmee nog even te willen wachten antwoordde Raffles. Ik geloof dat wij hier door spionnen omringd zijn en telefoneren is een zulk een geval gevaarlijk.

— Zoals gij wilt, zei de gérant. Wees zo goed mij te volgen, dan zal ik u bij de kassier brengen.

De beide mannen verlieten het vertrek.

Een paar minuten later was de kostbare portefeuille veilig en wel opgeborgen in de zware brandkast van het wisselbureau.

Terwijl Raffles met de gérant door de vestibule ging, vroeg hij plotseling.

— Zijn al uw kelners reeds lang bij u in dienst?

— De meesten langer dan tien jaren, maar ook velen omstreeks vijf jaar en een stuk of drie pas enkele maanden.

— Zijn het alle Engelsen?

— O neen. Wij moeten ten behoeve van onze gasten ook Franse, Duitse, Noorse en Hollandse kelners hebben.

— Wonen alle kelners hier in het hotel?

— Niet allen; ongeveer veertig.

— Die hebben hun kamer zeker op de zolderverdieping? vroeg Raffles verder.

— Zoals gij zegt.

— Zoudt gij u de moeite willen geven, mij even naar die zolder te vergezellen, maar liefst zo, dat niemand het opmerkt?

— Met genoegen, als gij denkt dat ik u daarbij van dienst kan zijn, antwoordde de gérant.

De beide mannen gingen met de lift naar de vierde verdieping en van daar langs een vrij hoge trap naar de zolderverdieping, waar zich de vertrekken van het dienstpersoneel, de linnenkamers en nog enkele andere vertrekken bevonden.

Raffles keek aandachtig rond, maar zei niets, tot hij eindelijk bleef staan, voor een deur.

— Ik vermoed, dat dit vertrek zich juist boven kamer n° 433 bevindt? vroeg hij.

— Dat zal wel ongeveer uitkomen.

— De deur is op slot; kunt gij die voor mij openen?

— Zeker. Ik heb van alle deuren, ook van deze vertrekken in het hotel, een duplicaat.

De gérant zocht even in een bos sleutels en had een ogenblik later de deur geopend.

Zij bevonden zich in een eenvoudig gemeubeld vertrek met slechts één venster.

Hij trad op het raam toe, opende het en onderzocht zorgvuldig het kozijn. Er verscheen een tevreden glimlach op zijn gelaat.

— Ik dacht het wel, mompelde hij in zich zelf.

— Hebt gij iets gevonden? vroeg de gérant nieuwsgierig, terwijl hij zich voorover boog.

Raffles wees naar een plek in het hout van het kozijn en zei:

— Ziet gij deze deuk in de scherpe opstaande rand van het kozijn?

De gérant boog zich nog iets verder voorover en antwoordde toen:

— Ja zeker. Het is alsof er met geweld een of ander hard voorwerp is in gedrukt.

— Precies, zei Raffles glimlachend. Die deuk is afkomstig van het staaldraad van bijna een vinger dikte, waaraan de touwladder was bevestigd, welke de moordenaar moest dienen om tot voor het raam af te dalen van de kamer die hier onder is gelegen.

De gérant keek de agent met glazige ogen aan.

— Gelooft gij dat werkelijk? vroeg hij.

— Ik ben er zeker van, antwoordde Raffles kalm. Kijk maar, hier in de plint ziet gij het gat, hetwelk de moordenaar heeft geboord om er de haak in te schroeven waaraan hij de staaldraad bevestigd heeft.

— Gij hebt gelijk, riep de gérant uit.

Dat gat is daar nooit geweest. Maar toch voel ik grote twijfel.

— Waarom als ik vragen mag?

— Omdat in deze kamer een kelner woont, die pas onlangs zijn vijf-en-twintig-jarig jubileum gevierd heeft als bediende in dit hotel, een brave, trouwe kerel, die geen vlieg kwaad zou doen.

— Was die kelner een Engelsman? vroeg Raffles.

— Een geboren Londenaar.

— Als hij op het ogenblik in het hotel is, wil ik hem onmiddellijk even spreken, maar alléén als ik u verzoeken mag.

— Ik zal hem laten roepen, zei de gérant, schouderophalend.

De beide mannen verlieten het vertrek, waarvan de gérant de deur weer zorgvuldig sloot, en gingen met de lift naar de vestibule en vervolgens naar de particuliere spreekkamer van de gérant.

Deze wilde de huistelefoon ter hand nemen, maar Raffles weerhield hem met een haastig gebaar.

— Niet per telefoon, zodat iedereen het horen kan, wat ik u verzoeken mag, zei hij.

— Wilt gij, dat ik een chasseur naar Fenchurch toezend?

— Het allerliefste zou ik zien, dat gij het zelf deelt, als u dat niet te veel last veroorzaakt.

Weer haalde de gérant onmerkbaar de schouders op, maar verliet toch het vertrek om aan het verzoek gevolg te geven.

Even later keerde hij terug met een kelner van omstreeks zestigjarige leeftijd, met spierwit haar en nog kaarsrecht.

Raffles wierp de kelner een doordringende blik toe en vroeg toen:

— Gij zijt Harry Fenchurch?

— Ja, mijnheer.

— Wilt gij mij eens zeggen, waarom gij vannacht niet in het hotel hebt geslapen.

De kelner deinsde achteruit, alsof hij een slag in het gelaat had ontvangen en werd zeer bleek.

— Hoe weet gij dat? vroeg hij toen op hese toon.

— Dat doet er minder toe, antwoordde Raffles kalm. De hoofdzaak is dat ik het weet.

De gérant had vol verbazing naar dit korte gesprek geluisterd en van de een naar de ander gekeken.

Nu wendde hij zich tot de kelner met de vraag:

— Wat is dat nu, Harry? Je hebt mij toch in het geheel geen verlof gevraagd om het hotel te verlaten.

De kelner boog het hoofd en zweeg. Raffles legde hem de hand op de schouder.

— Ik geloof dat gij het verstandigste zoudt doen, maar liever ronduit te zeggen, wat de reden was, dat gij zo onverhoeds en zonder verlof te vragen het hotel hebt verlaten.

— Ik kon het niet vragen, begon de kelner op zachte toon, want het was reeds na middernacht en dan mogen de interne kelners, die geen verlof hebben, het hotel niet meer verlaten.

— Waarom dan niet eerder dat verlof gevraagd? drong Raffles aan.

— Het was over twaalfen toen ik het telegram ontving, mompelde de kelner.

— Gij zijt dus door een telegram weggeroepen? vroeg de gérant. Hebt gij dat nog in uw bezit?

— Ja, mijnheer.

— Wilt gij het mij niet laten zien?

De kelner scheen even te aarzelen, maar haalde toen een verfrommeld telegramformulier uit de zak en stak het de gewaande agent toe.

— Ik hoop dat het niet verder bekend zal worden, zei hij zacht.

Raffles nam het gele papiertje aan, ontvouwde het en las op half luide toon:

« Kom dadelijk naar Ramsgate. George ernstig ziek. »

Raffles keek verbaasd op.

— Wat moet dat betekenen? vroeg hij. Wat is er voor bijzonders aan dit telegram? Waarom hebt gij geen verlof gevraagd? Het was immers een dringend geval?

De kelner wierp Raffles een snelle blik toe en zei toen:

— Gij kent de omstandigheden niet. George is de zoon van een vrouw die

ik voor mijn huwelijk heb ontmoet. Een slecht schepsel.

— Wie had het telegram afgezonden?

— Dat is mij een raadsel. Niemand wist het daarginds.

Raffles bekeek het telegram nog eens aandachtig en riep toen plotseling uit:

— Gij zijt zeker zeer opgewonden geweest, anders zoudt ge wel hebben ge-

zien, dat het telegram te Londen is aangeboden.

— Is het waarlijk, mijnheer? riep Fenchurch verbaasd uit. Maar met welk doel heeft men mij uit het hotel willen lokken?

— Dat zal je aanstonds wel opgehelderd worden, goede vriend, antwoordde hij.

HOOFDSTUK VIII

DE ONTKNOPING

Op dit ogenblik werd er zacht op de deur geklopt.

Fenchurch ging opendoen en maakte zich tevens gereed om het vertrek te verlaten.

Een jong agent met vuurrood haar en een intelligent gelaat, stond saluerend in de deuropening.

— De agent William Brown? zei hij op vragende toon.

— Die ben ik, riep Raffles, die niet dan met moeite Charles Brand onder deze vermomming herkende. Wat wil je van mij?

— Ik ben door inspecteur Sullivan gezonden met de opdracht u behulpzaam te zijn.

— Het is goed, zei Raffles kortaf. Kom maar binnen.

Brand trad binnen, terwijl de kelner het vertrek verliet.

De gérant had gedurende enige tijd geen woord gezegd, maar de gewaande agent vol bewondering aangekeken.

— Ik geloof dat gij niet ontevreden zijt over de resultaten van uw onderzoek, merkte hij eindelijk op.

— Ik weet alles, mijnheer antwoordde Raffles kalm.

En zonder op het verbaasde gelaat van de gérant te letten ging hij voort:

— Ik zou u nog gaarne willen verzoeken, Fenchurch op het hart te drukken, in de dienstvertrekken vooral met geen enkel woord te reppen van wat hier is voorgevallen. Gij kunt hem nog gemakkelijk inhalen.

— Ik beloof het u.

En met deze woorden snelde de gérant het vertrek uit.

Raffles deelde op zijn gewone heldere en korte wijze aan Charles Brand mede, wat hij ontdekt had.

— Je begrijpt zeker wel, dat die zaak van het telegram van groot gewicht is, zo besloot hij. De zogenaamde kelner, die in het vertrek doordrong, waar hij Mac'Ado dacht te vinden of althans diens portefeuille, wilde gebruik maken van de kamer van zijn collega, die veel gunstiger was gelegen dan de zijne.

— Dat is duidelijk merkte Brand op.

— Maar hoe komt het in 's hemelsnaam, Edward, dat die ongelukkige Walter Hooper in de kamer van Mac'Ado was?

— Ik geloof dat het antwoord makkelijker te geven is dan je denkt. Je herinnert je, dat Mac'Ado een kleine brandkast had besteld om daar zijn kostbare portefeuille met de documenten in te bergen? Wat lag dus meer voor de hand, dan dat Hooper hem verzocht ook zijn portefeuille met een paar miljoen dollar aan diamanten in de brandkast van de diplomaat te mogen bergen.

— Ja waarlijk, riep Brand opgewonden uit, dat is zeer goed mogelijk.

— Welnu, van dat ogenblik af schuilt er niets verwonderlijks in, dat de beide heren in de kamer van de diplomaat wat gepraat hebben en dat Mac'Ado daarbij een sigaret heeft gerookt.

— Maar waarom heeft hij het hotel

om drie uur verlaten? vroeg Brand nieuwsgierig, terwijl hij Raffles vol verwachting aankeek.

— Dat weet ik niet, maar ik stel me de zaak als volgt voor. Ik heb zoëven vernomen, dat er in de laatste tijd nog al eens briefpapier en enveloppen van het Ministerie van Buitenlandse Zaken worden vermist. En nu denk ik zo, dat Mac'Ado een uitnodiging voor een politieke samenkomst heeft ontvangen, die verzonden is door hetzelfde heerschap die het telegram verzond.

— Maar dan moet Mac'Ado, toen hij op het Ministerie kwam, toch onmiddellijk hebben gemerkt, dat men hem een valstrik gelegd had?

— Hij zou dat zeker gemerkt hebben, als hij op het Ministerie was gekomen. Maar ik durf er wel een eed op doen, dat hij onderweg is overvallen en ontvoerd. Ik ga zelfs verder en beweer, dat de medeplichtigen van de moordenaar rekening hebben gehouden met de mogelijkheid, dat hij de portefeuille met de kostbare papieren bij zich zou hebben.

— Maar, als dat zo is, dan kan ik toch met de beste wil niet begrijpen, waarom de moordenaar Hooper neerschoot, zei Brand.

— Ook dat lijkt mij niet zo onbegrijpelijk, vervolgde Raffles glimlachend. De man die achter de portefeuille heen zat, sluipt naar het vertrek van de kelner, nadat hij die heeft weggeloodst. Hij laat zijn touw ladder uit het raam zakken, dat zich juist boven de kamer van de diplomaat bevindt, trekt het uitgezaagde luikje naar zich toe, werpt een blik in het vertrek en ziet de portefeuille op de tafel liggen en een man bij de deur staan. Wat moet hij nu denken? Natuurlijk dat Mac'Ado door een of ander toeval aan de hem gelegde hinderlaag is ontkomen en reeds teruggekeerd is. Zonder zich een ogenblik te bedenken, en omdat hij die portefeuille met papieren tot iedere prijs wil hebben, schiet hij met een luchtpistool de man neer, die hij nog steeds voor de diplomaat houdt. De rest weet je.

— Maar als dat alles zo is, Edward, riep Brand uit, dan zouden wij op het

spoor zijn gekomen van een hoogst gewichtig politiek misdrijf.

— Dat zijn wij ook, hernam Raffles kalm. En vannacht hoop ik zelfs op het spoor van de misdadiger te komen en dat niet alleen: ik hoop hem ook te kunnen arresteren.

— Wat zullen Baxter en Sullivan uit hun humeur zijn, zei Brand met een guitig glimlachje om de lippen.

— Ook erg, daarin zullen zij zich moeten schikken, merkte Raffles op gemaakt ernstige toon op. Ik ben dit avontuur nu eenmaal begonnen en ik wil het ook beëindigen. Vergeet bovendien niet, dat dergelijke spionnen, die voor rekening van een buitenlandse regering werken, meestal goed van contanten zijn voorzien.

— Ik begrijp je, riep Brand lachend uit. En daar een gevangen spion aan die contanten niets meer zou hebben...

— Zouden wij hem daarvan zonder enig gewetensbezwaar kunnen ontlasten, vulde Raffles de zin aan. En nu spoedig aan het werk.

— Wat doen wij het eerst?

— Wij gaan naar het hulp postkantoor hier in de omgeving en informeren naar de afzender van het telegram. Dan zullen wij het personeel eens nader bekijken, zonder dat het opzien baart, zoudra wij weten hoe hij er uitziet.

— Goed. Maar hoe denk je hem in handen te krijgen?

— O, hij zal zelf wel in de val lopen. Ik denk stellig, dat hij vannacht terugkomt, om ditmaal de goede portefeuille te stelen, die hij natuurlijk in de kleine brandkast moet vermoeden.

— Ja, dat zou best het geval kunnen zijn.

Maar waarom heeft hij die dan niet meegenomen, toen hij de portefeuille met diamanten terug kwam brengen?

— Je praat er nog al gemakkelijk over, riep Raffles spottend uit. Denk je dat men een nieuwe brandkast op klaarlichte dag in een kamer, waar telkens mensen voorbij komen, binnen enkele minuten kan openbreken? Neen, hij zal dat vannacht op zijn gemak willen doen.

— Dan gaan wij zeker op de loer liggen?

— Op de loer is niet bepaald het woord. Hij zal namelijk de Amerikaanse diplomaat Mac'Ado voor zich zien.

— Maar Edward, riep Brand hevig verschrikt uit. Zo'n vent is tot alles in staat. Hij schiet je meteen overhoop.

— Maar wie zegt je dat ik zelf als de diplomaat zal optreden?

— Moet ik het dan doen?

— Ook niet. Wij zullen er eenvoudig...

Op dit ogenblik ging de deur open en de gérant trad binnen.

— Het overige zal ik je op straat wel vertellen, agent, zo maakte Raffles de begonnen zin op korte toon af.

De beide mannen salueerden en vertelden het vertrek, nadat Raffles de gérant nogmaals op het hart had gedrukt volstrekt niets te laten blijken van alles wat er was voorgevallen.

Zij lieten de brave man achter in een tamelijk verbijsterde toestand en bezochten toen achtereenvolgens de postkantoren in de wijk, waarin het hotel gelegen was.

Spoedig hadden zij zekerheid.

Zodra Raffles het signalement had beschreven, dat hem door Fenchurch verstrekt was, zei de beambte achter het loket, dat hij iemand van die beschrijving zich zeer goed herinnerde.

Er viel nu niet meer te twijfelen.

Raffles en Brand keerden naar het hotel terug en werden daar door de gérant in de gelegenheid gesteld ongemerkt het gehele bediendenpersoneel gade te slaan.

Na een kwartier wist Raffles wat hij weten wilde.

Hij nam Brand onder de arm en bracht hem naar een afgelegen hoek van de vestibule.

— Die Jeffrey Ward lijkt mij juist het typé van een spion, zei hij op gedempte toon. Maar eerst zullen wij eens wat gaan eten, amice en ons plannetje voor hedenavond verder uitwerken.

Toen de naburige kerkklokken een luide galmende slag lieten horen, scheen in het vertrek boven dat van de diplomaat, behoedzaam een raam geopend te worden. Even daarna kletterde er zacht iets tegen de ruiten, het was het ein-

de van een zijde touw ladder.

Enkele minuten verstreken.

Toen daalden twee voeten, gevolgd door een paar benen en eindelijk het gehele lichaam van een man langs de sporten van de touw ladder omlaag...

Een gezicht werd tegen de ruit gedrukt en twee donkere ogen gluurden naar binnen.

Toen werd het lange smalle luikje in de raampost naast de ruit behoedzaam naar buiten opengetrokken.

Nu kwam er door het smalle luikje de loop van een zonderling gevormd pistool te voorschijn en eensklaps schitterde een dunne lichtstraal, afkomstig van een kleine kokervormige elektrische lantaarn, die boven op de loop van het pistool bevestigd was, door het vertrek, en bleef toen onbeweeglijk gevestigd op het hoofd van de slapende man.

Toen klonk, een zacht fluitend geluid en het lichaam van de man aan de tafel viel met een doffe slag op de vloer.

De brandende ogen achter het kleine luikje verdwenen, een hand en een arm werden door het luikje gestoken, die naar de spanjolet van het raam tastten.

Zacht ging dit open.

De man op de touw ladder klom naar binnen, sloot het raam en trok de gordijnen dicht.

Toen ontstak hij een elektrische zaklantaarn en kroop behoedzaam naar het lijk van de verslagene.

De ongelukkige lag met het hoofd voorover op de vloer, de armen wijd uitgespreid.

De moordenaar bleef even doodstil bij zijn slachtoffer knielen en legde voorzichtig zijn linkerhand op de arm van de dode, maar trok deze dadelijk weer terug.

Er verscheen een verwonderde en verschrikte uitdrukking op zijn donker gelaat; hij mompelde enige onverstaanbare woorden, zette toen vastberaden de lantaarn op tafel, trad op het lijk toe en keerde het met een enkele beweging om.

Als door een slang gebeten deinsde hij achteruit.

— Een pop, klonk het hees van zijn lippen.

— Zoals gij zegt, mijnheer Jeffrey Ward, klonk een heldere stem vlak naast zijn oor. Maar thans krijgt gij met levende wezens te doen.

Met een gebrul als van een wild dier, keerde de spion zich om, en staarde in de loop van een revolver, welke Charles Brand vlak onder zijn neus hield.

Hij tastte naar zijn zak, maar de metaalharde stem van John Raffles klonk opnieuw:

— Geen beweging, of ik schiet.

Met een blik vol machteloze woede in de ogen hief de spion langzaam de armen omhoog en het volgende ogenblik waren zijn polsen in de boelen gesloten.

Terwijl Brand de gevangene met zijn revolver in bedwang hield, keek Raffles vliegensvlug de papieren door.

— Aha. Hier hebben wij het adres van mijnheer Mac'Ado, amice, riep hij plotseling zegevierend uit. Het is gegaan zoals ik dacht. Nu, over een uurtje kan onze Amerikaan weer in vrijheid zijn gesteld. Hij komt er nog al tamelijk genadig af. Wat deze papieren betreft, zij bewijzen zo helder als glas, dat onze heer Jeffrey Ward niemand anders is dan een zeer beruchte spion. Wij hebben hier een voortreffelijke vangst gedaan, amice.

Raffles onderzocht nu de inhoud van een lijvige portefeuille en riep plotseling verheugd uit:

— En dit is niet de kwaadste zijde van de zaak, amice. Ik vind hier voor een waarde van ongeveer zesduizend pond sterling in deze portefeuille, riep Raffles, terwijl hij met veel behendigheid de biljetten in zijn eigen borstzak liet overgaan.

De spion had zwijgend, maar met een blik van gloeiende haat in de ogen toegezien.

Raffles pakte nu snel alle papieren en brieven in een vel papier, deed er een touw om en zette zich aan de tafel.

Hij haalde een vulpenhouder te voorschijn en schreef op een velletje papier een kort briefje, hetwelk hij ondertekende en in een enveloppe sloot.

Hij adresseerde de enveloppe en stak

deze vervolgens in de binnenzak van de jas, welke de spion droeg.

Daarop zei hij: Sta op.

De spion stond langzaam op, en ging schoorvoetend naar de deur.

Raffles nam het pak documenten van de tafel, stak het in zijn zak, nam eveneens zijn revolver ter hand en greep de gevangene stevig bij de rechterarm.

Met de lift daalde het drietal snel naar beneden, waar de gérant spoedig op de hoogte werd gebracht, terwijl een van de nachtkelners een taxi bestelde.

Een paar minuten later was het drietal op weg naar Scotland Yard.

Zodra de auto voor het grote gebouw stilhield, kwamen enige agenten toesnellen, die verbaasd naar de gevangenen spion keken.

— Luister nu eens goed, mannen, zo richtte Raffles zich tot de agenten. Deze man hier is de moordenaar van Hooper. Mr. Walter Hooper in het Hotel Cecil, die gezocht wordt door hoofdinspecteur Baxter. Breng hem onmiddellijk voor inspecteur Sullivan. Neem tevens deze papieren en geef ze aan de chef. Zeg hem, dat hij verdere bijzonderheden wel van William Brown zal horen en dat hij eens in de binnenzak van deze vreemde vogel moet kijken.

— Maar moet je hem zelf geen rapport uitbrengen? vroeg een van de agenten.

— Neen, zei Raffles, die al weer in de wagen zat. Dat is niet nodig en ik heb bovendien nog iets anders te regelen. Vooruit, chauffeur. Naar de Cromwellstreet.

Het valt moeilijk de verschillende gemoedsbewegingen te beschrijven, die zich afspiegelden op de wezenstrekken van de heer Phleas Baxter en van James Sullivan, toen zij het volgende korte briefje in de binnenzak van de gevangenen spion vonden:

Mijnheren,

Hierbij lever ik u volgens belofte de moordenaar van Mr. Walter Hooper af.

U gelleve de bijgevoegde papieren nauwkeurig te bestuderen; zij zullen u ongetwijfeld volledig inlichten.

Ik ben er trouwens zeker van, dat de gevangene bereid zal zijn een en ander nader te verklaren.

Ik begrijp, dat uw trots een gevoelige knauw heeft gekregen, omdat uw doodsvijand deze zaak tot een goed einde heeft gebracht, maar daar moet gij u, als mannen van karakter, overheen trachten te zetten.

Ik ben zo vrij geweest voor al mijn moeite de zesduizend pond sterling bij mij te steken, welke de spion van zijn regering als speldengeld had medegekregen.

Met verschuldigde gevoelens van hoogachting,

JOHN RAFFLES.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Onderaardse Schatten

Zeer belangrijke mededeling

Er is door een kleine groep uit de meer ontwikkelde lezers van de Lord Lister-verhalen (en deze categorie is groter dan men mogelijk denken zou) het plan opgevat tot de oprichting van een CLUB, die zich ten doel stelt, gezamenlijk deze verhalen te verzamelen, te lezen, te bespreken, en later eventueel óók nog te verwerken tot toneelstukken en (amateur-)films, vanzelfsprekend met respectering van de auteursrechten der uitgevers. Het voor-nemen bestaat om soortgelijke clubs in verschillende plaatsen van ons land op te richten, zodat ieder belangstellende, onverschillig wàr woonachtig, zal kunnen meedoen.

Lezers dezer verhalen, die hieromtrent nadere inlichtingen wensen, worden verzocht, onder het motto « Lord Lister-Club » te schrijven p/a. « PARKUM », 1ste van den Boschstraat, 195, Den Haag. Daar het plan is uitgegaan van een groep in Den Haag wonende personen, is die plaats het eerst aan de beurt voor het voorbereidende werk, doch brieven uit alle plaatsen van ons land zijn van harte welkom en worden serieus beantwoord. Insluiten van antwoordporto wordt op prijs gesteld.

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN
VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵
Betaalbaar met **SLECHTS** fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Revolverspel. — 2. De Geest der Vergelding. — 3. Cactus Clancy rijdt, alle door Stetson Cody. — 4. Schersschutter. — 5. Een kogel voor Billy de Kid. — 6. In de schaduw des doods, alle door Clem Colt. — 7. Storm over Powder Valley. — 8. Wanhopig avontuur. — 9. Een laffe moord, alle door Peter Field. — 10. Sluipmoord. — 11. De Bandiet van Big Bend. — 12. Grenswacht, alle door Charles H. Snow. — 13. Bloedwraak. — 14. De sheriff van Diablo. — 15. Strijd om de postkoets, alle door Gladwell Richardson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS** fl. 44,25, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de series 8
Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie.
Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden
overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ont-
vangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt
verlangd).
NAAM:
ADRES: L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266